

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE MOOIE JONGE DAME

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Als een phoenix....

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was een fraaie zomerdag en de zon tooverde gouden glanzes door de hooge boogvensters op vloer en wanden.

Het was een groote zaal, waarin de dagvorstin haar licht wierp en daar alles in lichte tinten was gehouden, scheen het er zelfs lichter te zijn dan buiten.

De vloer was gemaakt van een eigenaardige zelfstandigheid, die als een vloeibare massa op den onderlaag was uitgestort en na gelijkstrijken was verhard tot een vlak, zoo hard als steen, zonder er echter de koudewekkende eigenschappen van te bezitten. Ook was de vloer niet zoo hard als steen en kon hij gewreven worden als linoleum. Hij was van een grijze kleur en glom als een spiegel. Daar er geen naden aanwezig waren, noch in het midden, noch aan de kanten, daar deze afgerond waren en aldus als het ware één geheel met de wanden uitmaakte, was een dergelijke vloer gemakkelijk te reinigen.

Er lag dan ook geen stofje op den vloer. Ook het overige van het vertrek zag er frisch en aantrekkelijk uit. De wanden waren bemetseld

Raffles 547.

met crème-kleurige tegels, hier en daar met een donkeren band afgezet. De zoldering was met witte waterverf bestreken en sloot zich prachtig bij vloer en wanden aan.

In het vertrek of liever in de zaal bevonden zich geen meubelen, ten minste niet dezulke welke men in woonvertrekken of salons pleegt aan te treffen. Hetgeen niet te verwonderen is, daar de zaal is ingericht als gymnastiek-lokaal.

Aan de wanden bevinden zich rekken met ronde stokken voorzien, voor de zogenaamde Zweedsche oefeningen. Verder zijn aanwezig bruggen, paarden, bokken, rekstokken op verschillende hoogten, vast en zwevend, ringen, gewichten, halters, knodsen, kortom een volledige inventaris van die voorwerpen, welke men in een goed geoutileerde oefenzaal verwacht aan te treffen.

Vier groote boogvormige ramen, waar in ijzeren sponningen zachtgroen getinte ruiten zijn gezet, laten het licht overvloedig toetreden, terwijl zij ook geheel kunnen worden opengezet, opdat, wanneer de temperatuur

zulks toelaat, zij, die zich in deze zaal willen oefenen, overvloed van frissche lucht hebben.

Op het oogenblik, dat dit verhaal een aanvang neemt is de zaal verlaten, maar na enkele minuten wordt een kleine deur aan een der wanden geopend en er treden twee mannen binnen, die naar het uiterlijk nog al veel verschillen.

De een is lang, slank en donker van uiterlijk, met een paar doordringende, grijze oogen in het fraaie, tamelijk scherp geteekende gelaat, de ander is wel een hoofd kleiner dan zijn metgezel, niet heel slank en eenigszins tot corpulentie geneigd, met blonde krullende haren en een paar kinderlijke, blauwe oogen, die eeuwig schijnen te lachen.

Overigens zijn beiden knap en ontegenzeggelijk gentlemen. Dit valt op te maken uit hun gedragingen en voorkomen, want aan de kleeven valt dit thans niet te constateeren, daar beiden niet veel kleeven aan hebben. Zij schijnen zich gereed te maken voor het doen van eenige gymnastische oefeningen, want zij zijn slechts gekleed in een tamelijk strak zittende witte pantalon, die met een bruine riem om hun middel wordt vastgehouden. Verder hebben zij een paar witte gymnastiekschoenen aan met roode rubberzolen en anders... niets. Hun bovenlijf is naakt, waardoor te zien is, dat beiden stevig gespierd zijn.

„Charly, nu moet je eens goed opletten, dan zal ik je wat aan het driedubbele rek laten zien,” zegt de lange, zwarte tot zijn metgezel en nog voor hij heelemaal uitgesproken is, is hij op het rek toegetreden, heeft zijn handen met glijdpoeder ingewreven en zweeft een oogenblik later met de handen aan den gummi-stok, die hier de houten dito vervangen heeft.

Onmiddellijk blijkt bij de nu volgende bewegingen van den slanken man, dat hij uitstekend geoefend is, want na een paar maal zijn lang, lenig lichaam te hebben laten heen en weer zwaaien, zet hij door en maakt twee maal achterelkaar den reuzenzwaai. Als hij dat gedaan heeft, laat hij, al zwaaiende, den rubberstok los en vliegt aldus naar den tweeden stok, onderwijl zijn lichaam in de vlucht om-draaiend.

Hij bereikt nu den tweeden rubberstok in omgekeerde richting, maar vat dezen onmiddellijk stevig aan en, gebruik makend van de in zijn lichaam opgehoopte vaart, maakt hij zonder eenige onderbreking wederom twee maal achtereen den reuzenzwaai.

Maar dit is hem nog niet genoeg, want nauwelijks heeft hij den tweeden zwaai afgelegd of, juist als hij zich verticaal boven den rubberstok bevindt, laat hij los, waardoor hij, gebruik makend van de vaart, die wederom in zijn lichaam is opgehoopt rechtstandig naar

den derden en laatsten rubberstok toevliegt, terwijl hij daarbij, al door de lucht vliegend, zich omwendt.

Dit is zoo'n merkwaardig gezicht, dat de kleine blonde, die ademloos heeft toegekeken, onwillekeurig een gesmoorden gil uit, welke uiting van vrees echter ongegrond is, daar de oefenaar aan het rek met het grootste gemak en de grootste zekerheid den derden rubberstok heeft gegrepen, nog éénmaal den reuzenzwaai maakt en daarna zich loslaat om met een sierlijke salto-mortale op de mat neer te komen.

De kleine blonde, die door den slanken zwarten als Charly is aangesproken, applaudisseert en zegt:

„Sappristi, Edward, je deedt me even schrikken. Ik dacht dat je zoo met je hersens tegen den grond zou slaan. Je doet het schitterend!”

„Ja, vind je ook niet, Charly,” lacht de aangesprokene, terwijl hij zich met een ruige badhanddoek borst, rug en armen afdroogt, „hieruit blijkt alweer wat oefening vermag. Drie weken geleden kon ik nauwelijks twee keer achtereen den reuzenzwaai en nu al dit!”

„Het is een prachtig pleidooi voor de gymnastiek, Edward,” zegt Charly, „maar wat me nog het meest interesseert, is, dat je beenen zich zoo goed houden.”

„O, daarover verwonder ik me niets, Charly,” herneemt de aangesprokene, „dat had ik je vooruit wel kunnen zeggen. Het is bekend, dat een gebroken been op de plek van de breuk, — ten minste wanneer het zetten goed en naar de regelen der kunst geschied is, — veel sterker wordt dan elders. Er vormt zich als het ware een harde rand, zoo hard als cement om de plek van de breuk en het is dan ook nog nimmer voorgekomen, dat een been op dezelfde plek weer breekt. Dus daarover behoeft je je volstrekt niet te verwonderen. Het eenige, dat verwondering kan baren is de herstelde vlugheid en lenigheid, omdat de mensch door het lange in één houding liggen, soms zelfs niet in staat is tot loopen. Maar dit hangt veel van de vitaliteit, van het temperament van den patient af en daarover, je weet het, heb je bij mij geen klagen gehad. Ik voel me nu weer in staat bergen te verzetten. Allo, hup!”

En onder het uitroepen van deze laatste woorden is hij op het paard toegesprongen, maakt daaraan de bekende, vrije-oefeningen, zwaait dan met één ruk zijn lichaam naar de brug, duikelt daaraan drie maal achter elkaar rond, zoodat hij aan het achtereinde terecht komt, waar hij zijn oefening besluit met een onberispelijken hoogstand.

Nog voor hij zijn lichaam weer in den gewo-

nen stand op den grond laat zakken, is zijn metgezel ook naar het paard toegesprongen en doet hem dezelfde oefening na en hoewel hij het goed en zonder fouten doet, gaat het alles veel langzamer en ook niet met die rustige zekerheid, welke den leek in verrukking kan brengen.

Aldus gaan de twee mannen nog eenigen tijd door, nu eens deze, dan weer gene oefening probeerend, hun lichaam rekkend en zwaaiend en het een gezonde vermoeienis bijbrengend.

Na een half uur krijgen zij er genoeg van en in een klein, op de zaal uitkomend hokje gaand, waar een douchebad is aangebracht, hoort men hen weldra, onder luid gepraat en gezang, ploeteren en plassen.

Mens sana in corpore sana! Een gezonde ziel in een gezond lichaam.

Indien ooit, dan zijn deze woorden volkomen van toepassing op de twee mannen, die, na zich met een koud stortbad te hebben verfrischd, nu, met een handdoek om hun hals geslagen naar hogere regionen spoeden om daar toilet te gaan maken.

De twee mannen, die wij zoo juist bezig hebben gezien, zijn, de lezers zullen het hebben geraden, niemand anders dan Lord William Aberdeen en diens secretaris en vriend Charles Brand.

De lord, die zes maanden geleden beide beenen heeft gebroken en bij dezelfde gelegenheid een ernstige hoofdwonde had bekomen, is thans, zooals men in de gelegenheid is geweest waar te nemen, volkomen hersteld. Hersteld niet alleen, maar hij heeft ook zijn oude gewone, of liever buitengewone vlugheid en lenigheid geheel en al teruggekregen.

Dit is niet alleen gelukkig, maar ook noodzakelijk, daar de lord zonder die lenigheid genoodzaakt zou zijn geweest van zijn tot dusverre verrichte werkzaamheden af te zien.

Lord Aberdeen toch, de bekende en alom geëerde filantroop, is dezelfde als de niet minder bekende, maar evenzeer gevreesde Lord Edward Lister oftewel John Raffles die onder sommige categorieën menschen verafschuwd wordt als de pest.

Hij toch is het, die met een verbluffend gemak in alle huizen binnendringt en daar de brandkasten van degenen, die naar zijn meening niet genoeg op het altaar der menschenliefde offeren, opent, om er datgene uit te halen wat andere menschen te kort komen. Hij neemt op deze wijze af van hen die te veel hebben om dat te geven aan hen, die te weinig hebben.

Volgens de letter der wet is hij hierdoor niet anders dan een misdadiger. Hij weet dat, maar hij bekommert er zich niet om. Hij gaat

door met datgene, wat hij denkt dat goed is. Hij volgt hierbij alleen de wetten, die in zijn hart geschreven staan. Dat hart is steeds vervuld van mededoogen voor hen, die werkelijk goed zijn. Alleen de boozen, de kwaden, veracht hij en berokkent hij zooveel mogelijk nadeel. Hij ziet daarin een gelegenheid om degenen, die kwaad doen, zonder dat zij strafbaar zijn door een aardschen rechter, reeds op materiele wijze een gevoelige straf toe te dienen. Zoo'n straf van Raffles is gewoonlijk niet gering en menigeen is, uit vrees voor hem, een anderen weg ingeslagen en heeft méér aan zijn medemenschen gedacht, dan wel in zijn aard lag.

Maar Raffles denkt niet alleen aan zijn evenmenschen, maar ook aan zich zelf. Hij is niet zoo dom, om zich zelf te verwaarloozen en gaat uit van het standpunt, dat elke werkmans loon waardig is. Daar zijn vak iets buitengewoons is, is zijn levenswijze ook buitengewoon, met dien verstande, dat hij meent recht te hebben op alles wat het leven kan veraangenamen.

Nu kan hij zich dit alles gemakkelijk verschaffen, omdat zijn eigen vermogen zeer groot is en bovendien telkens nog aangevuld wordt.

Toen hij eenige weken geleden hoorde van zijn geneesheer, dat zijn beenbreuken volkomen hersteld waren en er alleen nog zorg moest gedragen worden, om de noodige lenigheid en vlugheid terug te krijgen, heeft hij niet geaarzeld, maar direct ingegrepen.

Een groote zaal, achter in zijn fraai en ruim huis, die tot dusverre voor andere doeleinden werd gebruikt, heeft hij onmiddellijk als gymnastiek-lokaal laten inrichten, teneinde daar de noodige oefeningen te verrichten, welke hem zijn lenigheid konden teruggeven.

Wij hebben gezien in hoeverre hem dat gelukt is.

Raffles is dus weer geheel de oude en klaar, om zijn werk weer vol energie ter hand te nemen.

Hij verlangt daar ook naar, want niet minder dan zes maanden heeft hij op bevel van de geneesheeren en op verzoek van zijn secretaris en vriend Charles Brand van alle werkzaamheden moeten afzien.

In deze gedwongen rustperiode zijn verschillende inrichtingen van liefdadigheid en arme menschen verstoken gebleven van zijn gaven, maar eveneens is een tijdperk van ongekende rust en kalmte neergedaald over hen, die reden hebben hem te vreezen, benevens over Scotland Yard, het hoofdbureau van politie te Londen, dat den genialen meesterdief, den gentleman-inbreker, den Grooten Onbekende nu reeds sedert jaren tevergeefs zoekt en vroeger elken dag tot vertwijfeling werd gebracht

in den persoon van Phileas Baxter, den bekenden Hoofd-inspecteur, die Lord Lister zoo ongeveer als zijn persoonlijken vijand beschouwt en kippenvel krijgt telkens als hij hoort, dat er ergens een geheimzinnige inbraak is verricht en blijkt, dat deze het werk is van Raffles.

Toch heeft Raffles hem vaak ook diensten bewezen en hoezeer hij ook het land heeft aan dezen genialen man, die steelt als een raaf, en zoo glad is als een aal, toch moet hij bekennen, dat er nog nimmer iets menschonteerends door hem is gedaan, dat er nog nimmer iemand door hem is omgebracht, hoe vaak zijn leven ook in gevaar heeft verkeerd en hoe dikwijls hij zich ook met de wapens in de hand heeft moeten verdedigen.

Maar een menschenleven is Raffles heilig en daaraan heeft hij zich nog nimmer vergrepen. Zelfs niet wanneer hij te doen krijgt met een beroepsmisdadiger, die vele moorden op zijn geweten heeft. Zelf zal hij zoo'n man nimmer straffen. Dat laat hij over aan de justitie, hetgeen hij met des te meer zekerheid kan doen, omdat hij zich dan tot taak stelt zoo iemand aan de politie in handen te spelen.

Hierdoor komt het bijna even vaak voor, dat Baxter hem in een adem zegenen en vloeken moet. Menig misdadiger, waarnaar de politie vaak lang tevergeefs heeft gezocht, krijgt zij door hem in handen, ofschoon bijna op hetzelfde oogenblik er iets geschiedt dat het noodig maakt, dat zij ook hem in handen krijgt. Maar dat laatste lukt nooit.

Nu echter heeft men op Scotland Yard bijna het bestaan van Raffles vergeten. Gedurende zes lange maanden heeft men niets van den gentleman-inbreker gehoord en Baxter is half en half geneigd te denken, dat hij bij een of ander waagstuk het leven heeft ingeschoten.

Dit denkbeeld heeft hem een groot gevoel van verlichting geschonken. Hij gevoelt zich nu weer meester van den toestand en wel in staat met behulp van de uitgebreide diensten, die hij tot zijn beschikking heeft, de misdadi-

gers op te sporen en te vangen. En als hem dit niet gelukt, (wat tusschen ons gezegd en gezwezen nog al eens voorkomt), nu, dan is er niemand, die hem dit verwijt of er den draak mee steekt. Dat was zijn grootste grief tegen Raffles. De man kon hem zoo onbarmhartig er tusschen nemen.

De rustperiode op Scotland Yard heeft nog andere gevolgen gehad. Niet alleen dat het invloed heeft uitgeoefend op het werk van den Hoofd-Inspecteur van politie, maar ook diens particulier leven heeft daardoor een wijziging ondergaan. En, het spijt ons, het te moeten zeggen, niet geheel en al ten goede.

Baxter is een niet onknap man, en nog al in aanzien bij het zwakke geslacht. De werkzaamheden van Raffles echter hebben hem altijd zóó in beslag genomen, dat hij weinig of geen tijd had zich met de schoone sexe te bemoeien. Dit is nu anders geworden. Raffles liet hem met rust en als gevolg liet hij de meisjes *niet* met rust. Baxter heeft zich in die zes maanden ontwikkeld tot een waren Blauwbaard, die met vrouwenharten als met tennisballen speelt en zijn liefdesavonturen zijn vele. Niet dat Baxter het kwaad meent, maar hij houdt nu eenmaal veel van afwisseling. Zelden gaat hij meer dan één keer met hetzelfde meisje uit, nog nimmer heeft hij een duurzame genegenheid in zijn hart voelen ontwaken.

Nu moest Raffles Raffles niet zijn, om dat niet onmiddellijk na zijn herstel te weten te zijn gekomen. En niet zoodra wist hij het of hij besloot den waardigen inspecteur, dat eens en voor goed af te leeren. Hoe hij dit doen zou wist hij nog niet, maar hij twijfelde er niet aan of het toeval zou hem hierbij wel te hulp komen.

Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard wist er echter nog niets van, dat Raffles was opgestaan als een phoenix uit zijn asch en tot nieuwe schrikwekkende daden in staat.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het spoor van het wild.

Den daaropvolgenden dag ging Raffles alleen naar de city om, zooals hij Brand vertelde, eenige inkoop te doen.

Inderdaad echter ging hij volgens een bepaald plan te werk.

Hij zocht als een jachthond het spoor van wild, dat hij hoopte neer te vellen.

Hij had tot nu toe steeds het blinde toeval gevolgd en dit was hem altijd gunstig geweest.

Langzaam slenterend als een nietsdoener, liep hij door het drukke gewoel van Oxfordstraat, bleef hier en daar voor een winkel staan, bekeek belangstellend de uitstallingen, terwijl hij tegelijkertijd de gesprekken van menschen trachtte af te luisteren.

Hij bleef voor de bekende juwelierszaak van Gebroeders Brill staan, om de étalage te bewonderen.

Een bejaard bediende in livrei kwam er juist uit met een pakje in de hand en de uitdrukking van wanhoop op diens gelaat boezemde Raffles belang in.

Onmerkbaar volgde hij den bediende, die langzaam, bijna wankelend als een beschonkene, den weg insloeg naar het Strand, hier en daar bleef staan en zacht in zichzelf praatte.

Dikwijls hoorde Raffles, dat de bediende zei: „Ik ben een verloren man. Mijn God, wat moet ik doen!”

Deze woorden boezemden Lord Lister veel belang in.

Hij besloot, den man niet uit het oog te verliezen.

Met dezen man moest iets bijzonders zijn gebeurd.

Weldra sloeg de bediende een kleine zijstraat in, die naar de Theems leidde en ging een restaurant binnen, dat uitsluitend door kleine kooplieden en ambtenaartjes werd bezocht.

Daar bestelde hij een flesch wijn.

Ook dit trok Raffles' aandacht.

Hij begreep, dat die man, die overigens zeer eenvoudig scheen, en geen type van een dronkaard had, zich in groote ongerustheid moest bevinden, welke hij door wijn trachtte te verjagen.

Raffles, die zich een glas bier liet brengen en eenige sandwiches at, bemerkte, dat de bediende verscheidene glazen wijn snel achter elkaar leegdrank en starend voor zich uitkeek.

Eindelijk opende hij het pakket, dat hij in

de hand hield en haalde een ketting te voorschijn, die schijnbaar met kleine briljanten, paarden en robijnen was bezet en waaraan een medaillon hing.

„Aha!” dacht Raffles, „de arme kerel heeft geldzorgen. De ketting behoort niet aan hem, maar aan zijn meester. Hij wil zich het sieraad toeëigenen en zodoende diefstal plegen.”

De bediende scheen steen voor steen te onderzoeken, nu en dan hardnekkig het hoofd schuddend en zelfs eens met de vuist op tafel slaand.

„Het sieraad schijnt hem niet genoeg waarde te hebben”, dacht Raffles, „of misschien is het niet voldoende om er het geld, dat hij noodig heeft, voor te krijgen.”

Na eenigen tijd stond de bediende op, betaalde en verliet het lokaal. Bijna op den voet volgde Lord Lister hem naar buiten, waar het reeds schemerdonker was.

Met haastige schreden snelde de man voort en sloeg den weg in naar de Theems.

Raffles dacht, dat hij of naar huis zou gaan, of een bank van leening opzoeken.

In plaats hiervan, liep de bediende dicht langs het hek, dat den wandelweg van de rivier afscheidt. Af en toe keek hij schuw om zich heen, totdat hij plotseling op een plaats, waar zich op dat oogenblik niemand bevond, nog eens als een krankzinnige om zich heen keek en, vóórdat Raffles het kon verhinderen, over het hek en in de rivier sprong.

Deze wanhoopsdaad van den ongelukkige deed Raffles onmiddellijk begrijpen, dat deze man geen dief was.

Waarom hij deze zelfmoordpoging deed was hem vooralsnog een raadsel. De man was uit een juwelierswinkel gekomen, waar hij naar alle waarschijnlijkheid een kostbare halsketting had gekocht. Dit was op zich zelf al een vreemd feit, want zijn livrei bewees, dat de man een ondergeschikte, eenvoudige betrekking bekleedde, welke gewoonlijk niet zóó goed wordt betaald, dat men zich de luxe van kostbare sieraden te koop kan permitteeren. Verder was het zoo op het oog onbegrijpelijk waarom iemand, in het bezit van zoo'n ongetwijfeld kostbaar voorwerp, zich wilde doden. Allerlei denkbeelden doorkruisten Raffles' hoofd. Zou de man zich alleen maar als livreibediende hebben vermomd? Zou hij het sieraad hebben gestolen en getracht te verkoo-

pen? Dit alles was zeer goed mogelijk, maar waarom dan deze in het water-springerij?

Raffles vond het geval zoo'n ingewikkeld iets, dat zijn gewone zucht tot onderzoek en zijn zin voor avonturen het van hem won en hij, zonder verder na te denken besloot den ongelukkige na te springen en zoo het mogelijk was te redden.

In een ommezien had hij jas en vest uitgetrokken, was hij op het hek geklommen en dook hij met een sierlijken sprong in het koele nat.

Het stroomende water had den zelfmoordenaar reeds tamelijk ver van den oever meegevoerd.

Met krachtige slagen gelukte het Raffles om den ongelukkige, die reeds den dood nabij scheen en wiens hoofd juist als een zwarte bal boven water verscheen, te bereiken.

Reeds wilde hij toegrijpen, toen de drenkeling wederom verdween.

Tegelijkertijd dook ook Raffles; het gelukte hem den zelfmoordenaar in den rug te grijpen en met een krachtigen stoot boven water te brengen.

De bediende had het bewustzijn nog niet verloren en, toen hij bemerkte, dat hij gered zou worden, begon hij zich als een wanhopige te verdedigen en te schreeuwen:

„Laat mij los! Ik wil sterven.“

Maar Raffles hield hem met ijzeren vuist vast, toen de man hem plotseling bij de keel greep.

Lord Lister, die met de eene hand den ongelukkige vasthield en de andere noodig had om te zwemmen, kon zich niet verdedigen.

Als met stalen schroeven omspande de hand van den bediende den hals van zijn redder en sneed dezen bijna de lucht af.

Raffles begreep, dat deze strijd hem het leven zou kunnen kosten er er bleef hem niets anders over dan met een vuistslag den zelfmoordenaar onschadelijk te maken.

Reeds dreigden de krachten Raffles te be-geven. De stroom had hem meegevoerd tot in het midden der rivier.

Daar daagde plotseling redding op.

Van af een koopvaardij-schip, dat in de Theems voor anker lag, hadden eenige matrozen de worsteling aangezien en een boot vlot gemaakt. Met snelle roeislagen waren zij naderbij gekomen en trokken nu Raffles en den bediende in de boot.

„Bravo, jongens“, riep de Grootte Onbekende. „Een paar seconden later, en de visschen in den Oceaan hadden zich aan ons te goed kunnen doen.“

Het duurde niet lang of het tweetal lag in warme dekens gehuld in hangmatten in eene

verwarmde kajuit, terwijl de matrozen hun grog brachten.

De natte kleeren werden in de machinekamer te drogen opgehangen.

Nadat Raffles en de ongelukkige een weinig op hun verhaal waren gekomen, zei Raffles tot den stuurman, die den afwezigen kapitein verving:

„Laat ons nu eenige oogenblikken alleen, ik wil dien man iets vragen.“

Gehoor gevend aan dien wensch, verlieten de matrozen en de stuurlieden de kajuit.

„Ik geloof niet“, zei Lord Lister tot den geredde, „dat gij mij erg dankbaar zult zijn voor uwe redding.“

„Vervloekt, Sir“, antwoordde de ongelukkige, „ik zou niet weten, waarom ik u zou moeten bedanken, want gij hebt mij voor de gevangenis uit het water gehaald.“

„Dat is nog de vraag“, antwoordde Raffles, „er zijn middelen genoeg om een mensch zelfs van de galg te redden.“

„Ik ben bereid, om u, zoover het in mijn macht ligt, te helpen.“

„Natuurlijk moet ge mij vertellen, wat u tot den zelfmoord heeft gedreven.“

„Gij maakt mij beschaamd, Sir“, antwoordde de bediende, „maar ik stel vertrouwen in u.“

„Gij hebt uw leven voor mij gewaagd, en wie dat doet, helpt den ander ook in een minder moeilijke positie.“

„Ik help u“, herhaalde Raffles, „en als gij u sterk genoeg gevoelt, vertel mij dan nu, waarom gij in de rivier zijt gesprongen.“

De bediende richtte zich een weinig op in de hangmat, keek Raffles aan en vertelde:

„Ik ben sinds een half jaar bediende van Lord Landsdale.“

„Aha“, mompelde Raffles, „de president van de Windsor club.“

„Juist“, antwoordde de bediende, „kent gij mijn meester?“

„Zeker“, klonk het antwoord, „ik ben zelf lid van die Club.“

„Om 's Hemels wil“, fluisterde de ongelukkige, „dan heeft een Lord mij het leven gered?“

„Sure, mijn vriend“, glimlachte Raffles, „een echte Lord sprong je na in de Theems om je armzalig leven te redden. En tot dank daarvoor heb je je vingers gelegd om den hals van dezen peer van Engeland, die blauw bloed in zijn aderen heeft en je hebt hem willen vermoorden.“

„Vergiffenis mylord“, stamelde de bediende, „het was de wanhoop, die mij daartoe dreef.“

„Stel je gerust“, antwoordde Raffles lachend, „ik hecht niet veel aan mijn Lords-titel. Ik ben precies zulk een mensch als jij. Mijn

opmerking was slechts scherts en spot. Vertel nu verder."

Met zachte stem vervolgde de bediende:

"Uwe Lordschap zal mijn meester als een uitermate driftig en zeer opvliegend mensch kennen."

"Jawel", lachte Raffles, "ik weet, dat hij er met de rijzweep op inslaat, wanneer zijn bevelen niet precies worden opgevolgd."

"Had je straf te wachten?"

"Veel erger. Zijn Lordschap zond mij naar den juwelier Brill in Oxfordstraat om een sieraad van zijn echtgenoot, dat zich daar ter reparatie bevond, terug te halen."

"Ik had deze opdracht uitgevoerd, doch nauwelijks had de Lord het étui geopend, of hij brak in een vloed van scheldwoorden los en riep in de grootste opgewondenheid:

"Dat is niet het sieraad, dat ik den juwelier heb gegeven!"

"Hij beval mij, dadelijk terug te keeren en het juiste voorwerp mee te brengen."

"De goudsmid echter verklaarde mij wel degelijk het goede sieraad te hebben ter hand gesteld. Dat, hetwelk ik hem nu liet zien, kende hij in 't geheel niet."

"Ik wist niet, wat ik daarvan moest gelooven. Ik snelde naar Zijn Lordschap terug en deelde hem mede, wat de man had gezegd."

"Daarop wierp Zijn Lordschap mij de grofste beledigingen naar het hoofd en schreeuwde, dat ik een dief, een bedrieger was en bij Raffles thuis behoorde."

"Dat is prachtig!" lachte de groote onbekende bij de laatste woorden, zoodat de bediende verbaasd stond, waarom zijn redder plotseling zoo hartelijk moest lachen."

"Steekt gij den draak met mij?" vroeg de ongelukkige bedroefd."

"In geen geval", antwoordde de Groote Onbekende. "Ik amuseer mij alleen over je meester, omdat hij je verdenkt. Ge zijt een eerlijke kerel! Wat gebeurde er verder?"

"Zijn Lordschap dreigde mij, mij aan de politie te zullen overleveren wanneer ik niet binnen het uur het sieraad terugbracht, dat, naar hij beweerde, een uiterst kostbare brillanten halsketting was van mylady, zijn echtgenoot. Ik ging naar den juwelier Brill terug en bezwoer hem, mij het goede sieraad ter hand te stellen, daar ik anders in de gevangenis zou komen."

"Ik kan met den heiligsten eed bezweren, dat ik het pakket, dat de heer Brill mij gaf, niet uit handen heb gegeven of opengemaakt, zoodat ik het had kunnen verruilen."

"Maar de juwelier zette mij den winkel uit

en telefoneerde tegelijkertijd aan Zijn Lordschap, dat hij mij het goede sieraad had meegegeven."

"Ik wist geen andere uitkomst dan mij van kant te maken."

"Dat is eigenlijk geen uitkomst", gaf Raffles ten antwoord, "het leven beneemt men zich niet, want het is het kostbaarste, wat wij bezitten."

"Bovendien is het een groote dwaasheid, nog afgezien van het immoreele van zulk een daad. Het is waar, dat er oogenblikken kunnen zijn waarop men zich zoo ongelukkig gevoelt, dat de dood een verlossing schijnt, maar wie zegt ons, dat niet over enkele uren er zich iets voordoet, dat een algeheele ommekeer in ons inwendig-ik te weeg brengt. En als men dat bedenkt, kan men zich niet begrijpen, dat men zich één oogenblik aan zoo'n wanhopige gedachte heeft kunnen overgeven. Vergeet toch nimmer, dat elke donkere wolk, die over ons leven trekt, ook zijn lichte zijde heeft, die wij nu nog niet kunnen zien, omdat zij naar de zon gewend is. Maar straks zien wij niet alleen die lichte zijde, maar de zon zelf, die slechts kort door die donkere wolk was bedekt."

"Maar wat moet ik dan doen?" vroeg de man, die ernstig geluisterd had."

"Wel, niets!" antwoordde Raffles."

"Ik zal persoonlijk Lord Landsdale bezoeken en met hem deze aangelegenheid in orde brengen."

De juwelier is waarschijnlijk een groote schurk, maar ik zal het hem betaald zetten, daar kun je van opaan."

Het zou nog verscheidene uren duren, voordat de kleren van Lord Lister voldoende droog waren geworden, om ze aan te trekken,

Daar hij echter niet zooveel tijd wilde verzuimen, vroeg hij den stuurman, of deze hem een pak kon leenen."

De stuurman stemde gaarne toe en weldra stond de Groote Onbekende in zeemanskleren gereed om aan land te gaan."

Daar Raffles zijn portefeuille, die steeds in een waterdicht omhulsel was gesloten, bij zich had, schonk hij aan de matrozen een vorstelijke gift en liet zich door eenige van hen aan land roeien."

Tegelijkertijd gaf hij hun opdracht den bediende niet te laten vertrekken voordat hij zijn toestemming had gegeven."

Hij beloofde den stuurman, spoedig te zullen schrijven waarheen deze den ongelukkige moest zenden."

DERDE HOOFDSTUK.

Een Sandwichman ¹⁾.

Nauwelijks was Raffles eenige schreden voortgelopen langs het Strand, waar het op dit oogenblik druk was van schouwburgbezoekers en menschen die vermaak zochten, toen vlak bij hem de hoofd-inspecteur van politie Baxter met inspecteur Marholm, den secretaris van Baxter, opdoken.

Lord Lister, die zijn zeemansmuts diep over het voorhoofd had getrokken, een dikken doek om den hals had geknoopt, welken hij wegens de avondlucht zoo hoog ophaalde, dat hij zijn mond bijna geheel bedekte, liep rakelings langs den inspecteur van politie, zoodat hun mouwen elkaar aanraakten.

Baxter herkende Raffles dus niet. Iets dat trouwens ook in gewone omstandigheden zeer onwaarschijnlijk zou zijn geweest, want ofschoon beide mannen vaak tegenover elkaar hadden gestaan, was het zeer twijfelachtig of Baxter ooit het ware gelaat van zijn eeuwigen tegenstander had gezien. Deze toch bezat de vermommingskunst in hooge mate. Niet op de gewone wijze, zooals wij die van het tooneel kennen, maar op veel volmaaktere, veel geraffineerder wijze.

Raffles had het in den loop der jaren daarin zóó ver gebracht, dat hij zelfs alleen door middel van eenige door hem zelf uitgevonden en saamgestelde kleurwatertjes in staat was zijn gelaat een heel andere uitdrukking te geven, zonder dat hij gebruik maakte van valsche haren in den vorm van een pruik of snor en baard. Zelfs bezat hij druppeltjes, die hem in staat stelden de kleur van zijn oogen naar willekeur te veranderen. Ook kon hij zijn huid tanig en rimpelig maken als van een oud man, of wel zoo zacht als van een jong meisje.

Maar dat hij nu zoo geheel en al onveranderd van gelaat, doch alleen gehuld in zee-

manskleding den inspecteur van politie passeerde, deed hem veel genoeg.

Raffles lachte in stilte.

Daarop overlegde hij, of hij niet een grap met Baxter kon uithalen.

Hij ging een kantoorboekhandel binnen, liet zich een groot stuk papier en blauw potlood geven en schreef daarop haastig eenige regels met drukletters.

Hierna verliet hij den winkel.

De inspecteur van politie was nog niet ver weg, toen Raffles reeds weer achter hem liep.

Hij bemerkte niets van hetgeen de Groote Onbekende achter zijn rug uitvoerde.

Weer liep hij dicht langs Baxter heen en bleef toen op kleinen afstand voor dezen loopen, den loop van een zeeman nabootsend.

Na eenige minuten bemerkte hij, dat de voorbijgangers, die achter Baxter liepen, hartelijk lachten.

„Ik begrijp niet,” zei de hoofd-inspecteur tot Marholm, „wat de menschen toch te lachen hebben”.

Op dit oogenblik trad een jonge man, die naar het uiterlijk een kantoorklerk moest zijn, naar hem toe en zei:

„Goeden avond, Sir!”

„Wat wilt gij van mij?” vroeg Baxter op norschen toon.

„Ik wil een weddenschap met u aangaan, dat ik weet wie gij zijt,” antwoordde de ander lachend.

De inspecteur van politie keek zeer verbaasd.

Hij kende den man niet.

„Ik wed niet”, antwoordde Baxter met afwijzend gebaar.

„Alright!” zei de man, „dan zal ik 't u zoo zeggen. Gij zijt hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard. Hebt gij Raffles gevonden?”

Hij nam zijn hoed af, lachte en ging verder.

Baxter keek hem verbaasd na; hij begreep er niets van. Ook niet toen hij zag, hoe Marholm zich afwendde. Deze had even omgekeken en stootte zich nu een zakdoek in den mond, omdat hij vreesde het te zullen uitproesten. Hij zag blauw van inspanning om zich stil te houden.

Nauwelijks was de kantoorklerk, die hem het eerst had aangesproken, uit het gezicht

¹⁾ Deze naam is afkomstig van Lord Sandwich, die in 1792 stierf en de gewoonte had, wanneer hij bridge speelde, uit een daarvoor gemaakte zak stukjes brood te eten, waartussen een snede ham, gebraden vleesch of visch was gelegd. Hiervan is ook de naam afgeleid van de mannen, die met reclameborden op borst en rug door de straten wandelen. De man is het sneetje vleesch, de reclameborden, de twee sneetjes brood. Zoo'n reclameman heet aldus Sandwichman.

verdwenen, of een paar jongens grijsden den inspecteur aan en de een zei tot den ander:

„Dat is hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, die John Raffles niet kan te pakken krijgen”.

„Vervloekte bengels”, bromde de beambte en wilde met zijn stok naar hen slaan, toen een luid gelach van het publiek hem deed aarzelen.

Waarheen hij keek, overal zag hij lachende gezichten.

„Ben ik betooverd, of hoe zit dat?” mompelde hij en zich tot Marholm wendend: „laten wij een café binnengaan”.

Haastig verdween het tweetal in een koffiehuis.

Maar vreemd, ook hier, toen zij bij de toonbank stonden, begonnen de bezoekers luide te lachen, wezen met de vingers naar den inspecteur, totdat een der gasten op hen toetrad en zei:

„Goeden avond, inspecteur — hebt gij Raffles al?”

Nu was Baxter's geduld ten einde.

„Hoe kent gij mij?” vroeg hij den bezoeker.

„Hoe?” riep deze lachend uit.

„Ik wed, dat vanavond iedereen in Londen u kent”.

„Wel alle duivels!” riep de inspecteur buiten zichzelf uit, „niemand kent mij behalve mijn beambten!”

„Dat was gisteren misschien nog mogelijk,” antwoordde de man, „maar dat geheim is nu dan toch in elk geval verraden. Kijk eens hier!”

Deze laatste woorden zeggende, draaide hij den inspecteur met een ruk om en terwijl hij dit deed, was het Baxter alsof hij iets wits zag fladderen. Hij greep er met de hand naar, onder den uitroep:

„Goeie hemel! Wat heb ik nou aan me fiets hangen?”

Maar hij kon niet te pakken krijgen wat hij had gezien en Marholm schoot hem te hulp.

Deze haalde nu een groot vel wit papier van den rug van zijn chef vandaan, waar het met een hoek onder den kraag van diens jas had bevestigd gezeten.

Hij hield Baxter het papier voor den neus.

Alle bezoekers van het lokaal kwamen om hem heen staan en lezen.

Met dikke letters in blauw potlood stond er op geschreven:

Let op!

Dit is mijn Sandwichman, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, die onbekend wil blijven! Men vrage hem naar mij.

Veel groeten van

JOHN RAFFLES.

Terwijl de bezoekers in een luid gelach uitbarstten, draaide alles voor de oogen van inspecteur Baxter in het rond.

Daarop pakte hij als een razende stier het plakkaat beet om het in flarden te scheuren.

Maar de eigenaar van het café greep het met een snelle beweging uit Baxter's hand en riep:

„Laat mij dat papier houden, mijnheer de inspecteur!”

Nu wendde de van woede brieschende beambte zich tot Marholm en overlaadde dezen met een vloed van scheldwoorden, omdat hij niet had gezien, hoe het plakkaat op den rug van zijn chef was gekomen.

Ofschoon het geruimen tijd geleden was, dat Baxter zich over Raffles had kwaad gemaakt, was Marholm deze uitbarstingen nog volstrekt niet vergeten. Hij liet dan ook kalmpjes den storm over zijn hoofd gaan en zei eindelijk, toen Baxter even moest ophouden om adem te scheppen.

„Als je klaar bent, Baxter, dan zou ik wel graag een woordje in het midden willen brengen.”

Baxter werd door de bedaardheid van zijn secretaris nog woedender, maar inziende dat hem dit toch niets zou geven, zweeg hij en luisterde naar hetgeen Marholm hem had te vertellen.

„Wil ik je eens wat zeggen, collega,” zei Marholm, „dat je van dit oogenblik af je vrije leventje kwijt bent en dat de pret weer opnieuw kan beginnen.”

„Wat bedoel je?” vroeg Baxter.

„Niets meer of minder dan dat Raffles uit zijn graf is opgestaan. Of liever, de man is nooit ofte nimmer dood geweest. Dat was alleen maar zoo in jouw verbeelding. Hij is misschien op reis of de stad uit geweest. Weet ik veel? Maar wel weet ik, dat we van nu af aan onze oogen en ooren wel weer wijd open moeten zetten, want dat het niet lang meer zal duren of we hooren weer van hem en op een andere manier dan als zoo even.”

Baxter had hem zwijgend aangehoord. Er was veel waars in hetgeen Marholm zei, maar toch wilde hij het niet gelooven, om de eenvoudige reden, dat hij niet kon aannemen, dat zijn vroolijke, gemakkelijke leventje nu reeds ten einde gekomen was.

Hij zou spoedig genoeg ondervinden, dat dit toch werkelijk het geval was.

Intusschen werd het restaurant reeds spoedig bestormd door verslaggevers, die van het geval hadden gehoord en weldra verdrong zich een dichte menschenmassa voor het venster, waarvoor de eigenaar het stuk papier had opgehangen.

Raffles zou hebben genoten bij het zien van al die menschen, die de grootste pret hadden.

Hij was intusschen naar zijn woning teruggekeerd.

Brand verwonderde zich er over, hoe zijn vriend aan het zeemanspakje was gekomen en

luisterde vol verbazing naar de verhalen over den schurkachtigen juwelier, den ongelukkigen bediende en den hoofd-inspecteur van politie, die voor sandwichman had gespeeld.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vreemde inbraak.

Toen Raffles gedaan had met vertellen, kwam Gaston de oude kamerdienaar zeggen, dat het diner gereed was.

Vroeger was het de gewoonte geweest van Raffles om met zijn vriend Brand het middagmaal in de Windsor club te gebruiken, maar sedert zijn maandenlang verblijf in huis, had hij deze gewoonte afgewend en at hij meestal thuis.

Gewoonlijk was dit een van de gezelligste uurtjes van den dag, zoodat Brand niet weinig teleurgesteld was, toen hij vernam, dat Raffles na het eten onmiddellijk weer uit moest.

Op zijn vraag waarheen bleef zijn vriend het antwoord voorloopig schuldig, doch vroeg alleen of hij Henderson wilde vragen de groote open auto gereed te houden, om direct na het eten te kunnen wegrijden.

Dit geschiedde en om even acht uur stond een groote donkerblauw gelakte snelle torpedo, met Henderson, de reusachtige chauffeur van mylord, die reeds vele jaren bij hem in dienst was en die zoo sterk was als een Macciste, achter het stuurrad, voor het hek van het huis gereed.

Dit huis, dat gelegen was aan het plein dat Regentpark geheeten is en aan de achterzijde aan het park grensde, lag een vijftal mijlen van de city van Londen af. Raffles had hierdoor de voordeelen van het buitenleven met het in-de-stad-wonen vereenigd. Want door zijn snelle auto's was hij in staat binnen korten tijd zich naar de city te begeven.

„Ik had mij vroeger meer met het besturen van een auto moeten bezig houden, zei Raffles, die het stuurrad van Henderson had overgenomen, „men is onder den stofbril en leeren kap beter gemaskeerd dan met den prachtigsten baard of andere vermomningsmiddelen.

Ik durf er alles onder te verwedden, dat onze oude vriend, politie-inspecteur Baxter, vlak naast onze auto kan staan, zonder te ontdekken, dat de veelgezochte Raffles zoo vlak bij hem is”.

Brand stemde dit toe.

Enige minuten later vroeg hij:

„Wat wil je eigenlijk op dezen tijd in Londen doen?”

„Eenige zaken bekijken”, luidde het antwoord.

„Verkennen?”

„Ja”, knikte Raffles.

Zij hadden na een tocht van twintig minuten de hoofdstraten bereikt en Raffles stuurde zijn auto langs het Strand.

Het drukke leven der hoofdstad woelde om hen heen als de woeste golven der zee.

In eidelooze rijen schoven rijtuigen, auto's, omnibussen en vrachtwagens achter elkaar voorwaarts waarbij de eene chauffeur trachtte den ander in snelheid de loef af te steken.

Raffles liet de auto stoppen voor een modezaak, waarin damesjaponnen, hoeden en rokken waren uitgesteld.

Hij stapte den wagen uit en beduidde Brand hetzelfde te doen. Toen droeg hij Henderson

op, om den wagen naar de naastbijgelegen Bedford Street te rijden, een betrekkelijk stille zijstraat, waar hij op hen moest wachten.

Toen Henderson vertrokken was, haalde Raffles een sleutel uit zijn zak en met het gewoonste gezicht van de wereld en alsof de zaak hem toebehoorde, stapte hij naar de straatdeur van het reeds gesloten modemagazijn toe, opende het slot met zijn steeksleutel, zonder de minste moeite en ging naar binnen.

Stil en donker lag de groote winkelruimte voor hem.

Vlug en geruischloos liepen de beide vrienden den winkel in zijn volle lengte door tot aan een met ijzer beslagen deur, die toegang gaf tot de afdeeling, welke voor de zaak werd gebruikt.

De groote onbekende moest lachen, toen hij het slot probeerde.

„Idioten!” mompelde hij, „de deur is met blik en ijzeren banden beslagen, als om inbrekers af te schrikken en daarbij is er een slot in aangebracht, dat iedere beginner met een eenvoudig haakje open zou kunnen krijgen.”

Op dit oogenblik klonk een zacht geknars, ten teeken, dat de looper het slot bedwongen had.

Geluidloos als twee schaduwen slopen beiden in de donkere ruimte, die achter de deur lag; voorzichtig elk geruisch vermijnd, sloten zij de deur weer dicht en lieten toen eenige seconden lang het licht van een electriche zaklantaarn schijnen.

Lord Lister zag, dat zij zich in het kantoorlokaal van het magazijn bevonden.

Schrijftafels en stoelen stonden hier en een brandkast dichtbij een getralied venster voltooide het ameublement.

Raffles liet het licht aan alle kanten op de brandkast vallen.

Een spottend glimlachje vloog over zijn gelaat, terwijl hij mompelde:

„Een oude sardinenblikje — die zou in tien minuten te openen zijn”.

Reeds meende Brand, dat het bezoek aan dit huis de brandkast gold.

Maar hoe verbaasd was hij, toen zijn vriend tot hem fluisterde:

„Kom verder!”

Zij verlieten het bureau en gingen nu het magazijn binnen.

Raffles liep vooruit, terwijl Brand volgde, met een gelaatsuitdrukking, alsof hij aan het verstand van zijn vriend twijfelde.

Wat wilde Lord Lister hier in dit magazijn van dameskleeren?

Wat had hij aan de zijden onderrokken, kanten en hoeden?

Was hij plotseling gek geworden?

In de afdeeling van gemaakte dameskleeren bleef Raffles staan en zei tot zijn secretaris:

„Trek je jas uit.”

Brand wist niet, of hij de woorden ernstig moest opvatten, of dat zijn vriend slechts schertste.

„Meen je dat?”

„Natuurlijk. Trek je jas uit, ik ben niet van plan, tot morgen hier te blijven.”

Nu begreep Brand, dat zijn vriend niet schertste.

Hij ontdeed zich van zijn jas, terwijl de Lord bij het licht van de lantaarn tusschen de aan kapstokken hangende dameskleeren zocht.

Het duurde niet lang, of hij haalde een donkerblauw costuum te voorschijn, zette de lamp op tafel en zei:

„Wees nu eens handig en trek met mijn hulp die jurk aan.”

De jonge man keek zijn vriend met open mond aan.

Maar hij deed het, strekte de armen uit en trachtte in het kleedingstuk te komen.

Een winkeljuffrouw had niet voorzichtiger en met meer kritischen blik te werk kunnen gaan dan Raffles bij het passen.

Zorgvuldig sloot hij alle drukknoopen, keek hoe de taille in den rug zat, of de lengte der mouwen en de snit goed waren.

Toen ging hij op eenigen afstand staan, maar nauwelijks had hij dit gedaan, of hij schoot in een lach.

Brand keek zijn vriend geërgerd aan.

Was het al niet genoeg, dat hij zich zoo bespottelijk moest aankleeden; moest hij nu nog uitgelachen worden bovendien?

Hij zei echter niets en wachtte op hetgeen Raffles zou zeggen.

„Neem me niet kwalijk, Charly,” zei deze, „maar het is ook zoo'n bespottelijk gezicht, als ik jouw broekspijpen vanonder dien korten rok zie uitkomen. Het is eenvoudig geen gezicht. Kan je je broekspijpen niet wat omhoog slaan?”

Brand deed het, maar nu begon Raffles nog harder te lachen. Het was ook meer dan gek, Brand daar te zien staan met een damesrok aan en zijn tamelijk dikke kuit er onder uit met zijn sokken, een streepje van zijn Jaeger-onderbroek en zijn sokophouders.

„Help me maar onthouden, dat we straks een paar mooie, zijden kousen meenemen”, was alles wat Raffles zei.

Daarop verzocht hij zijn secretaris om zich weer van de kleeren te ontdoen. Met de kleeren over den arm ging hij naar de afdeeling onderrokken.

Opnieuw moest Brand een rok passen.

Toen dit geschied was meende hij dat het bezoek aan deze zaak wel afgelopen zou zijn.

Maar Raffles ging verder.

Hij liep naar de afdeeling dameshoeden en koos daaruit een niet al te opzichtig, maar toch modernen modelhoed, die bij het gelaat van Brand goed paste.

Hij legde alles bij elkaar in een kartonnen doos en begaf zich daarop naar het zich in het sousterrain bevindende magazijn van handschoenen, voiles, kousen en eindelijk naar de schoenenafdeeling.

„Je voet is niet erg groot”, zei Raffles, „vele jonge dames zouden je dezen kleinen voet benijden. Ik was al bang, dat ik geen passend nummer voor je zou vinden. Ik maak je mijn compliment, Charly.”

„Je zult toch niet van mij verlangen”, vroeg zijn vriend, die zich in de damesschoenen zeer onbehaaglijk gevoelde, „dat ik in deze schoenen ga loopen?”

Raffles antwoordde lachend:

„Het is alles een gewoonte. Zelfs hangen, als je je maar lang genoeg oefent. Doch trek voorloopig deze martelwerktuigen maar uit.”

Hij legde de schoenen eveneens in een doos, pakte handschoenen, kousen, zelfs kousebanden, een ceintuur-corsetje en zakdoeken in een andere en ging toen nog naar de afdeeling mantels.

Hier zocht hij een zijden stofmantel uit en een wandelcostuum, nam nog een blouse en ten slotte een parasol.

„Ben je eindelijk klaar?” vroeg Brand.

Raffles dacht even na en antwoordde:

„Ik hoop van ja. Mocht er iets ontbreken, dan zal ik het wel aanschaffen.”

Hierop verlieten zij, bepakt met de doozen, het magazijn door een zijdeur en stapten zonder aangehouden te worden de straat op.

Niemand koesterde argwaan, dat de beide elegante heeren met de doozen in hun handen, inbraak hadden gepleegd.

Er was echter ook niemand, die hen daarvan kon verdenken, want de zijdeur van het magazijn kwam in een steegje uit en toen zij dat ten einde hadden geloopt, waren zij spoedig bij Bedford Street, waar Henderson met de auto gereed stond.

Zonder de minste verbazing te toonen over de hoeveelheid doozen en pakjes deed Henderson het portier van de auto open en beide vrienden stapten in.

Den volgenden dag was Raffles reeds vroeg op.

„Ziezoo!” zei hij tot Charly, „nu kan mijn onderricht beginnen. Ik heb mij voorgenomen jou als een liefelijke schoone in mijn nabijheid te hebben. Je gelaat is jong, rond en goed gevormd; met wat van mijn kleurwatertjes kan

men van jou een schoonheid maken, die iedereen man het hoofd op hol zal brengen!”

„Ik ben absoluut niet geschikt voor de rol, die je me hebt toebedeeld”, antwoordde Brand.

„Dat verlang ik ook niet van je”, glimlachte zijn vriend en meester, „ik hoop echter, dat je mij het genoegen zult doen om je door mij te laten onderrichten. Ik zeg je, mijn jongen, de zaak is niet zoo eenvoudig als ze er uitziet.

Reeds om te leeren hoe men als dame om zich heen kijkt, hoe men de parasol vasthoudt, hoe men de voeten neerzet, vereischt al een oefening, die niet in één uur is aan te leeren. Laten we dus beginnen.

Kleed je geheel in mijn tegenwoordigheid als dame aan. Begin met het corset, de kousen, kousebanden, daarna de onderrok en japon. Ik geloof, dat dit de volgorde is, waarin zich de dames aankleeden. Precies weet ik het ook niet.”

Brand zette een gezicht als of hij in een citroen beet, hetgeen Raffles niet weinig amuseerde. Hij hielp het corset aandoen en snoerde het zoo nauw dicht, dat zijn secretaris benauwd werd.

„Houd op!” riep deze, „ik stik!”

„Daar zul je wel aan gewend raken, Charly!” lachte Raffles, „me dunkt, wat de dames kunnen, dat kunnen wij ook.

„Over vijf minuten zul je je in het martel-instrument wel behaaglijker voelen.”

Brand's gelaat begon blauw te worden. Hij snakte naar lucht, zoodat Raffles het corset wat lossers moest maken.

Daarop moest Charly Parijsche opengewerkte kousen aantrekken en ze met de kousebanden aan het corset bevestigen.

Toen dat gebeurd was, bekeek Raffles het geheel, maar moest, even als den dag te voren in den damesmodewinkel, lachen om het effect.

„Nee, Charly,” zei hij, „dat gaat niet. Haal even je gilette, dan zullen we dat mooie dons van je beenen krabben. Je hebt wel flinke kuit, voor een dame haast al te flink, maar dat kan er nog mee door, doch dat dons, neen dat gaat niet. Breng me maar even je veiligheids-scheermes, dan is dat in een handomdraaien verholpen.”

Toen de operatie naar wensch was afgelopen, kwamen de schoenen aan de beurt.

Zooals wij gezien hebben, pasten deze bovenverwachting, omdat Brand geen al te grooten voet had.

Brand echter begon de situatie uiterst onaangenaam te vinden. Vooral de schoenen met hooge hakken veroorzaakten hem moeilijkheden bij het loopen.

„Langzaam loopen!” commandeerde Raffles, „ik zei je immers van te voren, dat het

niet zoo gemakkelijk is. Probeer eens om eerst de teenen neer te zetten."

Brand maakte allergrappigste loopoefeningen. Het leek wel of hij op eieren liep.

Verscheiden minuten nadat hij tenminste in de schoenen kon staan beval Raffles hem den onderrok aan te trekken en daarop de japon.

Bij alles was de Groote Onbekende hem behulpzaam.

"Allerliefst zie je er uit, Charly! Als ik niet wist, dat je Charly Brand waart, zou ik je een liefdesverklaring doen.

Nu zullen wij je hoofd en gelaat onderhanden nemen."

Raffles haalde eenige fleschjes met kleurwatertjes voor den dag uit een kast, waarin hij dergelijke benodigdheden altijd gereed had staan, benevens een stuk vleeschkleurig caoutchouc, waarop lange blonde haren waren geïnplanteerd.

Hij spande dit stuk uiterst dun en rekbaar gummi over den schedel van Brand, waarbij diens krullende, weerspannige lokken totaal plat werden gedrukt. Nu begon hij de lange blonde haren van deze pruik te bewerken met eigenaardig gevormde papilotten, die hij alle met een dun soort draad omwikkelde, en dat hij door middel van een stopcontact verbond met de electriche huisleiding. Toen Brand zoo zat, leek het wel alsof hij een stralenkrans van blonde haren, gewikkeld in geweerpatronen om zijn hoofd had.

Nu begon Raffles aan zijn gezicht. In no time had hij het vel van zijn vriend zóó zacht en soepel gemaakt, dat het veel gelijkenis vertoonde met de huid van een meisje, in den vollen bloei van haar jeugd en schoonheid. Er kwam als van zelf een zachte blos op de wangen. Toen kregen de wenkbrauwen een beurt. Zij werden wat donkerder aangezet en als een boog gespannen. Vervolgens de oogen, die weldra schitterden en straalden, terwijl de blauwe kleur er van veranderde in een diep violet. Het laatst kregen de lippen een beurt, die rood werden gemaakt, zoodat zij datgene vormden, hetgeen door de dichters als een kersenmondje wordt aangeduid.

Toen alles zoo ver gereed was, werd de stroom uit de papilotten geschakeld en de haren losgewikkeld. Deze toonden nu een prachtige, natuurlijke golving, waarvan Raffles, alsof hij een volleerd kapper was, een schitterend kapsel begon te maken.

Na een half uurtje was hij gereed en bekeek hij zijn werk op eenigen afstand.

"Jongen, wat zie je er bekoorlijk uit!" riep hij. "Maar nu de hoed nog!"

Hij gaf hem twee hoedespelden en beduidde hem:

"Probeer nu den hoed vast te zetten, zonder

dat je je hoofd bezeert. Dat is een kunst, die slechts de dames verstaan. Wees voorzichtig, Charly, het geldt je leven.

"Waarschijnlijk voel je het wel, als je je prikt. Trek dan den naald terug en steek ergens anders."

Brand was voor den spiegel gaan staan en probeerde nu den hoed met de spelden te bevestigen.

Plotseling slaakte hij een luiden gil. Raffles lachte.

"Ik zei je al van te voren, dat het je het leven kan kosten.

"Ik geloof, dat je, als je je twaalf maal gestoken hebt, wel de vaardigheid hebt gekregen om langs je huid te steken zonder deze te schenden."

Eindelijk stond de hoed vast.

Raffles nam zijn vriend met kritischen blik op, reikte hem de handschoenen aan en daarna de parasol.

"Ziezo, Charly," zei hij, "nu kunnen we met de lessen beginnen. Dan zul je van nu af de eerstvolgende dagen in damestoilet gekleed gaan.

"Je moet leeren, je zonder behulp van een kamermeisje aan en uit te kleeden en vóór alles je in je kleeren goed te bewegen.

"Denk eens een oogenblik, dat hier een plas was op straat, die je moest oversteken.

Vergeet vooral niet, dat je een rok aan hebt en geen heerenpantalon. De laatste wordt hoog omgeslagen, de eerste echter opgetild. Probeer het dus eens."

Brand tilde met een onhandige beweging zijn rok op.

"Nee, Charly, zoo gaat het niet! Kijk eens, zoo!"

Raffles deed Brand de beweging voor van het optillen van den rok.

"Steek nu je parasol op!"

Ook dat deed Brand.

Daarop liet Lord Lister hem ontelbare keeren door de kamer wandelen tot hij er warm van werd en verklaarde, eerst even te moeten rusten.

"Het is een kwelling," zuchtte hij.

De Groote Onbekende scheen de zaak als een enorme grap op te vatten en zei:

"Over een paar dagen zal je aan die kwelling gewend zijn.

Van middag leer je trappen op en af loopen en een auto in en uit stappen.

Dat zijn kunststukjes, mijn vriend, die de dames uitvoeren, zonder zich ervan bewust te zijn."

"Daar twijfel ik geen oogenblik aan," gaf Brand ten antwoord, "maar zou je me niet het doel willen meedeelen, dat deze maskerade beoogt?"

„Dat doel is groot, Charly," zei Raffles op dramatischen toon, „ik zou anders die inbraak niet gepleegd hebben.

Wanneer je nu nog iets ontbreekt, dan kun je het de eerstvolgende dagen als dame gaan kopen.

De eerste kleedingstukken voor je nieuwe beroep moest ik wel stelen, daar het opgevalen zou zijn als ik als heer het volledig cos-

tuum had willen kopen. Bovendien zou het misschien niet gepast hebben.

„En last not least is die winkelier een vent, die heel slecht voor zijn personeel is, zoodat hij de kleine straf wel verdiend heeft. Wij gaan nu lunchen en daarna nog even oefenen en dan gaan we er vanavond op uit, om te zien, of we datgene wat ik me voorgesteld heb, niet kunnen bereiken."

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een pak slaag.

„Ik heb van vroeger nog een doosje vol prachtige damesringen overgehouden", zei Lord Lister, terwijl hij een zwart étui op tafel zette en het opende.

„Je moogt geen heerenringen dragen Charly, want je zoudt wel eens in de noodzakelijkheid kunnen komen om je handschoenen uit te moeten trekken en een dergelijke kleinigheid zou je verdacht maken.

„Men moet de rol, die men speelt, tot in de geringste bijzonderheden doorvoeren. Slechts dan kan men eenig resultaat verwachten. Kies dus hier eenige uit."

Brand zocht uit de ringen eenige exemplaren, die hem bevielen en pasten en schoof ze aan zijn vingers.

Raffles bekeek de hand van zijn vriend en zei:

„Je bent werkelijk door de natuur ruimschoots bedeed met vrouwelijk schoon, daarom heb je ook een eenigszins week en zenuwachtig karakter.

Vanavond ben ik van plan met je naar het Maymarket Theater te gaan, om eens te beproeven, welken indruk je maakt als dame."

„Ik vind het alles behalve lollig," zei Brand, „in deze kleeven te loopen. Ik zal blij zijn, als ik er weer van verlost ben. Ik ben al tweemaal uitgeweest en herhaaldelijk door heeren lastig gevallen."

„Zoo, zoo", zei zijn vriend, „de gentlemen hebben dus een goed oogje op je. Nu, wij zullen vanavond eens zien."

Het was tegen half elf des avonds, toen zij, uit de schouwburg komend, een deftig restaurant

binnengingen en aan een tafeltje plaats namen, dat keurig voor een souper gedekt was.

Raffles had zich gestoken in de uniform van een Engelsch marine-officier en zijn gelaat onkenbaar gemaakt door een zwart, kortgeknipt puntbaardje.

Brand droeg een gedistingeerd avondtoilet en een modernen hoed met aigrettes.

Zij hadden juist hun soep gegeten, toen Raffles zijn vriend onder de tafel op den voet trapte en zei:

„Wij krijgen interessante bureu. Kijk eens wie daar aankomen?"

Brand keek in de aangeduide richting en ontdekte inspecteur Baxter met twee jongere heeren.

Zoowel hij als de beide heeren waren in avondtoilet, hadden witte orchideeën in den zijden revers van hun rok en waren in uiterst vroolijke stemming.

„Zij zullen in een schouwburg zijn geweest", fluisterde Raffles. „De inspecteur schijnt vrij van dienst te zijn en zijn tijd te besteden met eens flink te boemelen. Ik heb hem altijd voor een ouden zwierbol gehouden, maar ik betrap hem nu voor den eersten keer."

De Groote Onbekende verloor Baxter geen oogenblik uit het oog.

De secretaris zag, hoe af en toe een vroolijk glimlachje over Raffles' gelaat vloog.

„Waarom lach je?" vroeg Brand.

„Ik amuseer mij over onzen vriend Baxter. Hij tracht tevergeefs een gesprek aan te knopen met een paar opzichtig gekleede dames, die met eenige heeren dichtbij hem zitten.

Luister eens, Charly, ik heb een prachtig idee!

Wij zullen vannacht niet naar ons huis in Regent Park teruggaan, maar in ons klein kwartier in Holbornstreet overnachten.

Hier heb je een sleutel. Ik heb zelf een tweede exemplaar.

En nu, let op:

De inspecteur zoekt, naar ik merk, damesgezelschap. De gentleman vindt het vervelend om den avond alleen met een flesch wijn door te brengen.

Ik zal nu het restaurant verlaten en ik durf elke weddenschap aangaan, dat, zoodra ik ben heengegaan, onze lieve, beste vriend met je begint te praten en je het hof gaat maken. Daarvoor zal hij voorbeeldig gestraft worden."

Brand trommelde nerveus met zijn vingers op tafel.

"Is het werkelijk waar, meen je het, moet ik met den hoofd-inspecteur van politie coquetteeren?"

"Niet alleen dat," antwoordde Raffles, "maar alles wat daarbij behoort en daarna laat je je door hem naar huis brengen.

"Het zal een grap worden, om nooit te vergeten. Je kunt volkomen onbezorgd zijn. Je ziet er mooier uit dan alle dames, die hier zitten, en geen sterveling zoekt achter je melkgezicht, dat je iets anders bent dan een dame.

"Zelfs je stem is zeldzaam vrouwelijk, terwijl ik een vrouw om haar onverstandigheid en nieuwsgierigheid nooit als vertrouwde zou kunnen gebruiken.

"Luister dus eens, mijn jongen.

"Ik verlaat het restaurant en laat het verdere aan den inspecteur van politie over.

"Onthoud echter nog één ding: Zeg vier keer „neen", voordat je éénmaal „ja" zegt."

Raffles betaalde het souper, kuste galant de hand van Charly Brand, zooals hij het een dame zou hebben gedaan en verliet het restaurant.

Alle aanwezigen keken den rijzigen zee-officier, wien de uniform kranig stond, na.

Zoo ook inspecteur Baxter en diens vrienden.

Nauwelijks was Lord Lister verdwenen, of de inspecteur van politie sprak tot den jongen koopman Webster, die naast hem zat:

"Waarvoor houdt gij de dame, die met den marine-officier soupeerde?"

Mr. Webster keek naar het door Raffles verlaten tafeltje en, terwijl hij Brand fixeerde, antwoordde hij:

"Voor een dame uit de beste kringen."

"Natuurlijk", antwoordde Baxter, "maar ik bedoel, of zij met hem gehuwd is?"

"Daar valt niet veel van te zeggen," meende

Webster. „Gij schijnt u sterk voor die dame te interesseeren, inspecteur."

"Dat wil ik niet ontkennen," antwoordde deze. „Zij is ontegenzeggelijk een schoonheid. Ik zou dolgraag den avond met haar doorbrengen."

"Nonsens!" meende Webster, „dat is te gevaarlijk. Die marine-officier kan elk oogenblik terugkeeren. Bovendien is hij veel slanker dan gij zijt."

"Oho!" lachte Baxter, „mannen zooals wij, breed van gestalte en met een knap uiterlijk, hebben bij iedere vrouw succes.

"Ik wed om drie flesschen champagne, dat het mij zal gelukken, binnen eenige minuten gehoor te krijgen bij de dame. Zij zal het prettig vinden, niet meer alleen aan de tafel te zitten."

"Klets toch geen nonsens", antwoordde Webster, „als de officier terugkwam, zou het wel eens oorvijgen kunnen regenen."

"Dat zou de vraag zijn", zei Baxter, „zoo gauw geeft men mij geen oorvijgen. Overigens ben ik tegen iedereen opgewassen, dat brengt mijn beroep mee."

"Daaraan twijfel ik niet", antwoordde de ander droog, „als gij geluk hebt, vertel mij dan morgen hoe het avontuur u is bekomen."

Inspecteur Baxter hoorde nauwelijks nog de woorden, die de jonge man tot hem sprak.

Hij liep rechtstreeks op het tafeltje toe, waaraan Brand zat, die zich blijkbaar verveelde en in een klein notitieboekje las.

"Pardon, mylady," zei Baxter tot hem met een onberispelijke buiging, „ik bemerk reeds sinds een half uur, dat gij alleen zit. Misschien is het mij mogelijk, u den tijd, gedurende welken gij op uw gezelschap moet wachten, te bekorten."

"Pardon, ik wacht op niemand," antwoordde Brand met zachte stem, terwijl een kokette blik onder den rand van den hoed naar den inspecteur werd geworpen.

"Ah, wacht gij niet iemand?" vroeg Baxter.

"Neen," antwoordde Brand, die schik in het geval begon te krijgen. „Ik lijd een weinig aan slapeloosheid en ben daarom nog hier gebleven, terwijl mijn echtgenoot zich naar het departement van marine heeft begeven, waar hij nachtdienst heeft."

"Dat is jammer!" meende Baxter.

"In hoeverre?" vroeg de dame.

"Staat gij toe?" vroeg de inspecteur en zonder een antwoord af te wachten, nam hij plaats op den stoel, dien Raffles had verlaten.

Hij voelde zich reeds als overwinnaar en, terwijl hij de wijnkaart opnam, vervolgde hij:

"Wat mag ik voor u bestellen, madame?"

"Ik drink nog koffie, zooals u ziet," antwoordde Brand.

„Dat zal niet bevorderlijk zijn voor uw slapeloosheid," zei Baxter.

„Och", antwoordde Brand lachend en Baxter was in verrukking over het prachtige gebit der mooie dame, „ik ben aan koffie en sigaretten gewoon, maar als gij voor u zelf iets wilt bestellen, ga dan gerust uw gang."

„Gewonnen", dacht de inspecteur, „zij heeft mij niet afgewezen."

Hij keek naar zijn verlaten stoel en bemerkte, dat zijn beide vrienden over hem spraken.

„Afgunst!" mompelde hij, „zoo zie je weer, den dappere behoort de wereld!"

Hij bestelde een halve flesch champagne en het gesprek tusschen hem en Brand werd al vertrouwelijker en geanimeerder.

Zijn beide vrienden stonden na een uurtje op en namen afscheid van hem.

Baxter glimlachte vol trots, toen hij de bewonderende blikken zag, welke zij op de schoone jonge dame wierpen.

Nauwelijks hadden de beide heeren het restaurant verlaten, of Brand begon zijn handschoenen aan te trekken.

„Wilt gij reeds heengaan?" vroeg Baxter op teleurgestelden toon.

„Ja", antwoordde Brand, „ik begin vermoeid te worden en, hoe aangenaam mij uw gezelschap ook was, toch moet ik nu afscheid nemen".

„Zou mijn verder gezelschap u niet aangenaam zijn?" vroeg Baxter. Mag ik u naar huis geleiden?"

Brand sloeg koket de oogen neer, zooals hij dat dikwijls van dames had gezien en zei:

„Ik weet het niet, ik ben bang".

Baxter waagde het, zijn hand op den arm der mooie, jonge vrouw te leggen.

Op overredenden toon zei hij:

„Madame, voor mij behoeft geen enkele dame bang te zijn."

„Dat komt uit", dacht Brand, geen vrouw en geen man en hij antwoordde:

„Meent gij dat werkelijk?"

„Ik zal u het bewijs geven", zei Baxter. „Gij kunt bij uw echtgenoot niet onder veiliger hoede zijn dan bij mij."

Zonder iets te antwoorden, liet de jonge secretaris zich den avondmantel om de schouders leggen, Baxter trok snel zijn overjas aan en beiden verlieten het lokaal.

* * *

Het waren behaaglijke, prachtvol ingerichte appartementen, die Raffles zich in Holbornstreet had ingericht.

Hierheen begaven zich na een korten auto-tocht Mr. Baxter en zijn schoone.

„Wij moeten voorzichtig zijn", fluisterde

Brand tot den inspecteur, toen zij de woning binnengingen, „opdat mijn kamermeisje niet wakker wordt".

Op de punten van zijn voeten volgde Baxter de mooie vrouw naar een klein, in rococostijl ingericht salon, waar hij haar den mantel afnam en eveneens zijn overjas uittrok.

„Neen, mijnheer", beduidde Brand hem, „gij moogt hier niet blijven. Ik heb mij door u naar huis laten brengen, omdat ik het u had beloofd, maar nu moet gij gaan.

Maar Baxter had door den wijn en door den betooverenden indruk, dien Brand op hem maakte, alle zelfbeheersching verloren.

„Neen", riep hij, „niets kan mij uit dit boudoir verdrijven, ik trotseer alles".

Brand, die juist zijn hoed met aigrettes had afgezet, keek Baxter schijnbaar verschrikt aan.

„Een uurtje nog wil ik blijven", zei de inspecteur, „daarna zal ik dit heerlijke nestje verlaten. Niemand zal het bemerkt hebben."

„Het is hier vreeselijk warm", zei Brand, „vindt gij ook niet?"

„Ja", antwoordde Baxter, zich het voorhoofd afvegend, „Als gij het toestaat, trek ik mijn rok uit."

De Engelsche dames zijn het, evenals de Amerikaansche, gewend, dat de heeren uit de beste kringen zich ongegeneerd van dit kleedingstuk ontdoen.

Zoo deed ook Baxter.

Brand had in achtelooze houding op een sofa, die met een ijsberenvel was bedekt, plaats genomen en liet het mooie hoofd in de hand rusten.

Nu knielde Baxter voor hem neer en met zijn rechterhand op het hart, zei hij:

„Ik kan niet nalaten u van mijn gevoelens jegens u te spreken. Ik bemin u, schoone onbekende, ik bemin u, zooals slechts een man beminnen kan; verhoor mij en geef mij een kus van uw schoone lippen."

Hij keek met een smachtenden blik op en verwonderde zich vaag over de eenigszins spotachtige uitdrukking, die er in de oogen van zijn schoone dame lag. Het was alsof zij naar een ander persoon of voorwerp, dat in de kamer aanwezig was, keek. Maar hij had er zich toch van overtuigd, dat er niemand in de kamer was, toen zij binnentraden. Dat moest dus verbeelding van hem zijn.

Pats! Pats! Het was Baxter alsof hij een oogenblik heel veel en heel heldere sterretjes voor zijn oogen zag dansen.

Juist toen hij zijn arm om den hals van zijn schoone dame wilde slaan, werd hij plotseling bij den kraag gegrepen, kreeg een paar klinkende oorvijgen en rolde languit op het tapijt.

„Ellendeling, wat doe je hier bij mijn vrouw?" schreeuwde Raffles.

De inspecteur van politie keek met een angstige uitdrukking in de oogen op naar den marine-officier.

Hij zag, dat Raffles in de eene hand een revolver hield, waarvan hij den loop op hem richtte.

„Om 's hemels wil, schiet niet!“ schreeuwde Baxter, „ik zal onmiddellijk het huis verlaten — er is niets gebeurd.“

„Neen“, riep Lord Lister met donderende stem, terwijl hij inwendig lachte, „levend kom jij, schurk, niet uit deze kamer. Nu zullen wij afrekenen. Na jou komt mijn vrouw aan de beurt.“

„Heb medelijden!“ smeekte de inspecteur, „ik ben onschuldig, dat zweer ik u. Ik wist niet, dat gij getrouwd zijt, dan zou ik het niet hebben gewaagd dit huis binnen te gaan. Aan de dame alleen is het te wijten, dat ik hier gekomen ben.“

Met een minachtenden blik nam Raffles den lafaard op.

Daarop gaf hij hem een schop, met de punt van zijn lakschoen, wees met zijn hand naar de deur en riep:

„Er uit! Je bent niet waard, dat ik een kogel aan je verspil. Maar je zult voor je lafheid met de rijzweep gestraft worden.“

Eerst nu zag Baxter dat zijn tegenstander een dergelijk instrument aan zijn pols had hangen.

Terwijl de Lord de revolver bij zich stak, nam hij de zweep ter hand en liet die op den inspecteur neerkomen. Als een hagelbui kletterden de striemende slagen op hem neer.

„Begrijp goed“, zei Raffles, tusschen de afstraffing door, „dat je deze zweepslagen krijgt, omdat je het hebt gewaagd, de Lady op schandelijke wijze te belasteren door alle schuld op haar te laden.“

Baxter beschermde zijn gelaat met beide handen en snelde, gevolgd door Raffles, de kamer uit, de gang door en de donkere trap af tot aan de voordeur.

Raffles zat hem met de zweep na en had moeite om niet in luid gelach los te barsten. Hij ging langzaam weer naar boven, nadat hij Baxter nog een eindweegs op straat had achtervolgd.

Toen hij tegenover Brand stond, sprak hij:

„Ik heb onzen vriend nog een eindje begeleid opdat hij het nummer niet kon opnemen van het huis waar hij is geweest.“

Hij loopt als een haas, zonder overjas, hoed en rok. Deze zweepslagen had ik hem al lang toebedacht.

Nu zal ik den rok eens gaan onderzoeken.“

Uit den borstzak van het kleedingstuk haalde Raffles de portefeuille van den inspecteur te voorschijn.

Hij vond daarin zeer waardevolle documenten.

In de eerste plaats de aanstellingsoorkonde van den inspecteur en diens ambtspenning.

Dan een groot aantal minnebrieven, die Raffles bewezen, dat de inspecteur in zijn vrije uren zich zooveel mogelijk met vrouwen den tijd kortte.

„Daarom kan die man niet flink werken“, zei Lord Lister lachend. „Die hoofd-inspecteur is voor mij werkelijk onbetaalbaar. Voortaan zal ik nog veel rustiger slapen.“

Ook Brand amuseerde zich kostelijk over de kool, die zij den inspecteur hadden gestoofd en zei:

„Ik hoop, dat het pak slaag hem goed zal bekomen.“

„Ik ook!“ antwoordde zijn vriend. „Hier zijn wel een tiental brieven in zijn portefeuille, waarin vrouwen of jonge meisjes, aan wie deze Don Juan zijn liefde heeft verklaard, hem met bittere verwijten overladden.“

Hij heeft ze allen laten zitten. Wel, daarvoor is zoo'n pak slaag uitstekend.“

Dat vond Brand ook en hij verklaarde, dat hij graag al die ellende met die rok- en japonnengeschiedenis, er voor over had gehad.

Toen hij dat gezegd had, tilde hij zijn rok en onderrok op, haalde een sigaar uit den zak van zijn korten rijbroek, die hij onder zijn damescostuum aan had en stak die aan.

Raffles zag dat en verslikte zich bijna in zijn sigaret van het lachen.

„Charly,“ proestte hij het uit, „zóó ben je onbetaalbaar. Met dat prachtige kapsel en dat lieve pruimenmondje en dan daaronder die grove tweed rijbroek en die sigaar in je mond. Hou op, ga uit mijn oogen of ik krijg een ongeluk van het lachen!“

Beide vrienden hadden nog geruimen tijd reuzenpret en dachten heelemaal niet meer aan het slachtoffer, dat in één ruk naar huis was gevlogen.

Den volgenden morgen kwam inspecteur Baxter niet in dienst.

Marholm moest zijn chef vervangen.

Het was reeds tegen den middag, toen de telefoonbel klonk.

„Hier hoofd-bureau van politie Scotland Yard,“ zei Marholm door de telefoon.

„Doet mij genoegen u te spreken. Hier John Raffles,“ klonk het antwoord.

Hoewel het niet voor het eerst was, dat Raffles de brutaliteit had, dat hij Scotland Yard opbelde, liet Marholm van schrik toch bijna den hoorn uit de handen vallen, daar hij wel in geen zes maanden de bekende stem had gehoord. Hij overwon zijn verrassing echter in zooverre, dat hij, zonder zijn stem te laten beven, kon vragen:

„Wat wenscht gij?"

„Ik zou inspecteur Baxter graag spreken," klonk het antwoord.

„Het spijt mij, hij is ziek," hernam Marholm. „Kan ik de boodschap overbrengen?"

„Ja, groet hem van mij en zeg hem, dat hij de Raffles-slagen niet moet vergeten."

„Raffles-slagen?" vroeg Marholm verbaasd.

„Ja," klonk het weer, „hij kreeg gisterenacht een flinke dosis van mij. Als hij ervan bekomen is, deel mij dat dan, alstublieft, mede?"

„Maar dat is al te gek," zei Marholm lachend tot zichzelf, nadat hij den hoorn aan den haak had gehangen, „zou de inspecteur werkelijk een pak slaag van Raffles hebben gehad?"

Om zich hiervan te overtuigen, ging hij zijn chef in diens woning opzoeken.

Baxter lag te bed en had een paar dikke compressen om zijn gezicht.

„Ik zal de eerstvolgende dagen niet op kantoor kunnen komen," zei hij. „Ik heb den afgelopen nacht een wanhopig gevecht gehad aan de Theems met misdadigers en heb er ternauwernood het leven afgebracht."

„Wat hadt gij dan aan de rivier te doen? Gij hadt gisteravond immers geen dienst, inspecteur?"

„Ik gebruik altijd mijn vrije uren om op eigen gelegenheid de misdadigers in Londen na te speuren," zei Baxter brutaal liegend. „Als alle beambten zooveel plichtsbesef hadden als ik, dan zouden wij het misdrijf in Londen spoedig den kop hebben ingedrukt."

„En Raffles gevangen," voegde Marholm er aan toe.

„Maak mij niet zenuwachtig," zei de inspecteur van politie, „ik wil van dien man niets hooren."

Raffles was dienzelfden dag Lord Landsdale gaan opzoeken, die hem onder den naam van Lord Aberdeen kende.

De Groote Onbekende meende er echter goed aan te doen zich op andere wijze aan zijn

vriend voor te stellen en vermomde zich als een zekere Lord Talhome, die wel lid van de Windsor Club was, maar zelden kwam.

Daar Lord Landsdale meende vroeger eens met dezen edelman te hebben gesproken, ontving hij hem gaarne en was weldra in een druk gesprek met zijn voornamen gast gewikkeld.

Raffles wist het gesprek handig op de vervalschte halsketting van Lady Landsdale te brengen en liet zich vervolgens door zijn gastheer de geschiedenis met den bediende vertellen.

Toen hij hoorde, dat de man volkomen waarheid had gesproken, deelde hij zijn gastheer mede wat er geschied was en welke wanhoopsdaad de man uit gekrenkt eergevoel had gepleegd.

Lord Landsdale luisterde met belangstelling toe. Hij was een streng en driftig man, maar had geen onedel karakter.

Het deed hem leed, den ouden bediende zoo ver te hebben gedreven.

Hij zei, na een langdurig onderhoud over het geval met zijn bezoeker:

„Zeg aan mijn bediende, dat hij bij mij terug moet komen en dat ik hem geloof. Maar wat kan ik doen om weer in het bezit te komen van den kostbaren diamanten collier van mijn vrouw? De juwelier zal hem niet uit handen geven."

„In geen geval!" antwoordde Raffles. „Het valt ook niet te bewijzen, dat hij het diamanten collier heeft achtergehouden. Kunt u mij een nauwkeurige beschrijving ervan geven?"

„Jawel!" gaf de Lord ten antwoord. „Ik heb hier een fotografie van mijn vrouw, waarop zij den collier om den hals draagt."

„Mag ik die foto eenigen tijd behouden?" vroeg de bezoeker na deze mededeeling.

Verbaasd keek Lord Landsdale zijn clubvriend aan.

„Wilt gij voor detective spelen?" vroeg hij.

„Ja", lachte deze, „en ik geloof wel, met goed gevolg."

ZESDE HOOFDSTUK.

Een welgeslaagde truc.

„Je kunt me een genoeg doen", zei Raffles den volgenden dag tot Brand, „met te beproeven of je voor tienduizend pond sterling aan de Engelsche Bank geheel nieuwe banknoten van honderd pond kunt krijgen.

Het is er mij vooral om te doen, dat de banknoten inderdaad nieuw en door niemand gebruikt zijn. Ik hoop, dat je begrijpt wat ik wensch."

„Zeer zeker," antwoordde Brand. „Maar ik begrijp niet, welke bijzondere waarde die nieuwe banknoten voor je kunnen hebben. Het is volgens mijn meening precies hetzelfde of ze nieuw of oud zijn; de hoofdzaak is, dat ze echt zijn."

Een glimlach vloog over Raffles' gelaat, zooals altijd, wanneer Brand zijn bedoeling niet snapte.

„Ik hoop schitterende zaken met de banknoten te maken", antwoordde hij.

„Hoe bedoel je dat; zijn nieuwe meer waard dan oude?" vroeg Brand.

„Zeker", schertste Raffles, „ik zou bijna zeggen het dubbele. Je zult je daarvan zelf kunnen overtuigen. Ga nu naar de bank en haal 10,000 pond sterling van ons tegoed."

Des middags keerde Brand terug en overhandigde Raffles een pakje fonkelnieuwe, nog niet in omloop geweest zijnde banknoten van de Engelsche Bank. De helft was in biljetten van vijfhonderd pond, de rest in biljetten van honderd pond.

Den volgenden dag ging Raffles, vermomd als een zestigjarig heer en versierd met eenige ordeteekenen, in gezelschap van Brand, die zich voor deze gelegenheid weer als dame had vermomd, naar Londen.

Onderweg — zij reden in de auto, die bestuurd werd door Henderson — onderrichtte hij Brand over zijn plannen.

„Ik zal nu", zei hij, „met je naar een juwelierszaak gaan en je moet daar een diamanten collier met paarden ter waarde van negen à tienduizend pond sterling, volgens een fotografie uitzoeken."

„Naar een foto?" vroeg Brand verbaasd.

„Ja, naar deze".

Raffles haalde het portret te voorschijn, dat Lord Landsdale hem had gegeven.

„Bekijk het sieraad nauwkeurig, want je mag, zooals van zelf spreekt, den juwelier de foto niet laten zien. Die vent heeft dat ding ter reparatie gekregen en toen een knecht van den eigenaar het kwam halen, hem een waardeloos prul meegegeven en later beweerd, dat hij het goede meegegeven had, aldus den knecht, een eerlijken, ouden man van diefstal beschuldigd.

„Deze laatste was er zóó van overstuurd, dat hij zelfmoord wilde plegen, waarvan ik hem nog net bijtijds heb kunnen terughouden. Maar hij was al in het water gesprongen. Vandaar een paar dagen geleden mijn zeemanscostuum."

Hij vertelde Brand nu de geheele geschiedenis in kleuren en geuren en deze was nu niet minder verlangend den juwelier, die dit alles op zijn geweten had, een gevoelige straf toe te dienen.

„Als jij nu naar een juweelen collier vraagt," aldus besloot Raffles zijn uiteenzetting, „dan kijk je goed toe of er zoo iets bij is, als hetgeen je op de foto hebt gezien. Hij zal er wel niet direct mee voor den dag komen, maar als je beweert, dat bij de andere geen keus is, zal hij wel over zijn aarzeling heen stappen. Want, je moet niet vergeten, dat hoe eerder hij het verkoopt, hoe minder kans er op is, dat men kan achterhalen, waar het gebleven is.

„Je moet desnoods een zoo nauwkeurig mogelijke beschrijving geven van hetgeen je wensch en daarbij de foto als voorbeeld nemen."

„Ik hoop, dat het mij gelukt", antwoordde Brand, en bekeek de foto heel nauwkeurig. „Waarom probeer je het echter zelf niet?"

„Wel, omdat dergelijke menschen tegenover dames niet zoo voorzichtig zijn. Ik zal niet bij je blijven, maar voorwenden, dat ik weinig tijd heb, en je dadelijk verlaten.

Je moet het sieraad niet onmiddellijk kopen, als je weet, dat hij het heeft, zeg je, dat je terugkomt en je keert naar huis terug".

Zij gingen den deftigen winkel van Gebroeders Brill binnen.

De oude heer vergezelde zijn dochter, totdat

zij in een der fauteuils had plaats genomen en nam toen afscheid.

Voordat hij wegging, zei Raffles tot den juwelier:

„Ik heb weinig tijd. Mijn dochter is slechts voor een paar dagen uit Yorkshire hier. Ik moet nu naar het parlement. Mijn dochter wenscht voor haar zuster een huwelijkscadeau te koopen ten bedrage van 9 à 10,000 pond sterling.

Laat haar eens zien, wat gij hebt.”

Daarop wendde hij zich tot Brand, kuste hem op vaderlijke wijze op het voorhoofd en zei:

„Tot ziens, mijn kind.”

De juwelier en zijn bediende haastten zich nu de jonge dame een aantal kostbare diamant-colliers voorteleppen. Geen enkele echter beviel haar, totdat de juwelier het door Raffles bedoelde collier te voorschijn haalde. Maar ook dit beantwoordde blijkbaar niet aan de bedoeling.

Na een half uur gekeken te hebben, duidde de vreemdelinge eindelijk het diamanten collier aan als dat, wat haar het beste beviel.

De juwelier noemde den prijs:

„Het kost 14,000 pond sterling.”

Brand knipte zelfs niet met de oogen, toen hij dezen hoogen prijs hoorde, maar gedroeg zich, alsof hij zich nog wat moest bedenken.

Hij stond op en zei:

„Ik dank U wel voor de moeite, die U hebt gedaan mijnheer, maar ik kan niet direct besluiten. Het betreft hier waarlijk geen kleinigheid, al moet ik bekennen, dat het collier mij wel aanstaat. Ik wil er eerst nog met papa over spreken. Wees zoo goed en houd het collier voor mij apart, want ik kom zeker terug.”

Hij maakte een koele buiging en verliet trotsch als een pauw, zooals hij het een dame uit hooge kringen wel meer had zien doen, den winkel.

In hun woning teruggekomen, vertelde hij Raffles, dat het collier werkelijk aanwezig was.

De Groote Onbekende zei:

„Dus dan moet je er morgen nog voor 4000 pond aan nieuwe banknoten bijhalen.”

Plotseling echter, alsof een nieuw plan bliksemsnel in zijn brein opkwam, riep hij uit:

„Hoe groot is ons bankconto?”

Brand haalde zijn kasboek te voorschijn, rekende eenige oogenblikken en antwoordde:

„Wij hebben nog een tegoed van 17,000 pond sterling. Dus het wordt tijd, het conto een beetje te verhoogen.”

„Laat je dan ook de rest van ons tegoed in nieuwe banknoten uitbetalen,” zei Raffles „en koop in den winkel nog een juweelen broche en een paar ringen met diamanten.” — —

Den volgenden middag omstreeks twee uur

begaf zich Brand, weer als dame verkleed, naar den winkel.

„Ik moet helaas weer alleen komen”, zei hij, „papa is ook heden naar het parlement en ik moet dus alleen handelen.”

Dit wekte de verwondering van den juwelier op.

Het was voor den eersten keer, dat een jonge dame een dergelijken inkoop alleen kwam doen.

„Ik wensch nog”, ging Brand verder, „een juweelen broche en een paar diamanten ringen te koopen. Het bedrag, dat papa mij heeft toegestaan, bedraagt 17,000 pond; wees dus zoo goed, daarmee rekening te houden.”

De juwelier rook een goed zaakje, boog beleefd en liet de dame het verlangde zien.

Na een twintigtal minuten had Brand zijn keus gedaan en zei:

„Pak de voorwerpen dadelijk voor mij in, ik wil ze meenemen.”

Daarop haalde hij uit zijn handtaschje een portefeuille en begon, voor de verbaasde blikken van den juwelier, de eene banknoot van 500 pond na de andere op tafel te leggen.

De juwelier scheen dit te bevreemden.

Nog nooit had een zijner klanten zulk een hoog bedrag contant betaald, maar altijd hadden zij hem een cheque gegeven.

Ook de bediende keek met verbaasden blik naar de zeldzame wijze van betalen van deze jonge dame.

„Papa gaf mij een cheque”, zei Brand, precies zooals Raffles het hem had voorgezegd, „maar daar ik het gekochte dadelijk mee wilde nemen, heb ik die onderweg bij de Engelsche Bank ingewisseld.”

Deze verklaring stelde den juwelier gerust.

Maar toch kon hij een zeker wantrouwen niet van zich afzetten en vooral de absolute nieuwheid der banknoten verbaasde hem.

Met zijn bediende telde hij het bedrag na, verontschuldigde zich bij Brand en begaf zich naar het kantoor, dat zich achter den winkel bevond.

„Wat denkt gij van die jonge dame?” vroeg hij den bediende.

„Zij komt mij wel wat verdacht voor”, antwoordde deze, „maar ik zou niet kunnen zeggen, waarom.”

„Houdt gij dit geld voor echt? Het is splinternieuw en nog niet in omloop geweest.”

De bediende nam een der banknoten van 500 pond, bekeek deze nauwkeurig en zei:

„Ik houd ze voor echter dan echt. Er is niets verdachts aan te ontdekken.”

„Zeer vreemd! Zeer vreemd!” mompelde de juwelier, „begeef u zoo snel mogelijk met de banknoot van 500 pond naar het filiaal der Engelsche Bank hiernaast om deze in te wisse-

len. Zeg tegen den kassier, dat gij de banknoot niet voor echt houdt."

"Een zeer goed idee", meende de bediende en verdween met de banknoot uit het bureau.

Vijf minuten later kwam hij terug en legde voor den juwelier een stapeltje vuile, gekreukte bankpapiertjes, tot een gezamenlijk bedrag van 500 pond, op tafel.

"Wat zei de kassier van de Bank?" vroeg de juwelier.

"Hij lachte mij uit," luidde het antwoord. „zei, dat de banknoten onberispelijk waren en vroeg, of we zulke idioten waren, dat we valsch geld niet meer van echt konden onderscheiden."

"Zoo, zoo", mompelde de juwelier, „berg dan het geld maar op, we hebben ons heel erg vergist."

Met bijna onderdanige voorkomendheid ging hij nu naar Brand terug, boog eenige malen en verontschuldigde zich over zijn wegblijven, daar een dringende zakelijke aangelegenheid hem in beslag had genomen.

Hij reikte Brand de sierlijk en handig verpakte sieraden over, geleidde de deftige cliente persoonlijk naar de deur, liet een taxi komen en maakte zelf het portier open, waarna Brand den chauffeur, zoodat de juwelier het moest hooren, het bevel gaf:

"Naar het Parlement."

Peinzend trad de juwelier zijn magazijn weer binnen.

Wie zou toch die voorname cliente zijn? Hij had niet naar haren naam durven vragen, daar dit zeer onbeleefd zou zijn geweest.

Een vreemdelinge was het in ieder geval, en daarom ook had hij haar, zonder eenige vrees, voor ontdekking, het briljanten sieraad van Lord Landsdale verkocht.

Een paar uur later hield voor den winkel van den juwelier een gesloten auto stil, waaruit twee heeren, volgens hunne kleeding blijkbaar geheime agenten van politie, de zaak binnentraden.

De oudste der twee wendde zich tot den juwelier en zei:

"Zijt gij de eigenaar van de zaak?"

De juwelier boog en knikte bevestigend.

De vreemdeling sloeg zijn overjas wat terug, en juwelier Brill herkende tot zijn verontrusting den zilveren ambtspenning, die de detectives in Londen als bewijs bij zich dragen.

"Ik ben hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard", stelde de vreemdeling zich voor, „en dit is mijn secretaris Wilson."

"Zeer aangenaam," antwoordde de juwelier, die wel erg geschrokken was, maar zich goed hield, „wat verschaft mij de eer, mijne heeren?"

"Gij moogt den hemel danken," luidde het

antwoord, „dat het mij gelukt is, na dagenlang onderzoek, een paar oplichters in hechtenis te nemen.

„Bevond zich in uwe zaak vandaag of gisteren een oudachtig heer met witten baard en gouden bril, die zich voor een parlamentslid uitgaf?"

"Ja", antwoordde de juwelier, „die heer was gisteren bij mij en weliswaar in gezelschap van zijn dochter."

De inspecteur van politie begon zacht tusschen de tanden te fluiten en zei:

"Geef mij de juweelen eens, meneer Wilson".

De beambte opende een handtasch en overhandigde den inspecteur van politie eenige met fluweel overtrokken doozen, die de juwelier direct als de zijne herkende.

De inspecteur van politie Baxter hield de grootste doos den juwelier geopend voor.

"Heeft de oude heer met den witten baard gisteren bij u een brillanten collier gekocht?"

"Neen," antwoordde de juwelier.

Verbaasd keek Baxter den eigenaar der zaak aan.

"Hoe moet ik dat begrijpen?" vroeg hij.

"Pardon, meneer de inspecteur, niet de oude heer kocht het sieraad, doch de jonge dame en weliswaar niet gisteren, doch een paar uur geleden."

"Aha," gaf inspecteur van politie Baxter ten antwoord, „daarom droeg zij het ook bij zich, toen ik haar voor het Parlementsgebouw in hechtenis nam."

"Dat klopt," zei de juwelier, „de dame ging van hier met het sieraad daar naar toe."

"Waar ik haar afwachtte en gevangen nam," lachte de inspecteur. „Gij moogt van geluk spreken, meneer Brill. Ik had gedacht, dat de ouwe schurk, nadat hij u de dingen afhandig had gemaakt, ze alleen aan zijn medeplichtige in bewaring had gegeven, opdat men ze niet bij eventueele in hechtenisneming op hem zou vinden."

De juwelier verbleekte en vroeg:

"Hoezoo, meneer de inspecteur, ben ik opgelicht geworden?"

"Heel eenvoudig, meneer Brill," lachte de inspecteur van politie en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

Langzaam opende hij deze, en haalde er een fonkelnieuwe, ongebruikte banknoot van 100 pond uit te voorschijn.

Hij legde haar op de toonbank en zei:

"Mij dunkt, dat geld komt u bekend voor."

"Jawel," antwoordde de juwelier. „Is het — valsch?"

"Ik zou u op het hoofdbureau van politie eene collectie van deze banknoten tot een bedrag van verscheidene millioenen kunnen voor-

leggen," gaf de inspecteur ten antwoord. „De bankbiljetten zijn valsch. Ze zijn weliswaar volgens de nieuwste techniek uitmuntend vervaardigd en hebben alleen de fout, dat men, in weerwil van de geniale uitvoering, met behulp van een loupe de vervalsching ontdekt in eenige, kleine technische fouten.

Die twee zijn Amerikanen, die met speciaal ingerichte machines de biljetten vervaardigen en zich er nu op toeleggen ze door hooge inkoop van juweelen in omloop te brengen."

„Dat heb ik dadelijk al gedacht," riep de juwelier luid en wendde zich tot zijn bediende.

„Ziet ge wel, dat ik gelijk had? Het was eene oplichtster. Mijn hemel, wat moeten we nu doen?"

„Ik zei u immers al," antwoordde de inspecteur van politie, „dat u van geluk mocht spreken. Hier zijn uwe juweelen en geen steen ontbreekt er aan. Kom binnen twee uur bij mij op het hoofdbureau van politie in Scotland Yard, kamer no. 32, dan kunt ge uwe juweelen mee naar huis nemen. Tot op dat oogenblik moeten ze bij de politie in bewaring blijven.

Ik heb ze noodig ter overtuiging, als bewijs tegen de oplichters.

Tegelijkertijd verzoek ik u, mij het gezamenlijke valsche geld, dat u ontving, ter hand te stellen."

„Onmiddellijk, mijnheer de inspecteur!" antwoordde de juwelier. „Mijn hemel, hoe gelukkig voor mij, dat ik daar zoo goed en zonder schade afkom!"

De juwelier snelde naar zijn brandkast en nam er de aan hem betaalde 16,500 pond sterling uit.

Zonder dat de inspecteur van politie het merkte, gaf hij zijn bediende de ingewisselde 500 pond en fluisterde hem toe:

„Ga als de weerlicht naar de Bank en haal zonder dat iemand het merkt, de banknoot van 500 pond terug."

Terwijl de bediende dat deed, telde de inspecteur met zijn beambte het geld zorgvuldig na en verklaarde eindelijk:

„Het bedrag klopt niet geheel en al. Volgens de rekening, die ik bij de juweelen heb gevonden, ontbreken nog 500 pond.

Hebt gij dat biljet soms uitgegeven? Daaruit zouden veel moeilijkheden kunnen ontstaan."

„Neen," stelde de juwelier den politie-inspecteur gerust, „mijn bediende heeft dat biljet en zal het dadelijk brengen."

Hij had dit nauwelijks gezegd of de bediende kwam reeds binnen en overhandigde zijn chef de banknoot van 500 pond.

Nu nam de inspecteur van politie het geld, bond het tot een pakje te zamen, stak het in een couvert en overhandigde het zijn beambte, die het in zijn tasch bij de juweelen legde.

Hij haalde nu een formulier uit zijn portefeuille te voorschijn en vroeg den juwelier:

„Kan ik hier ook even een ontvangstbewijs invullen?"

De juwelier leidde den inspecteur naar het kantoortje achter den winkel, liet hem aan zijn lessenaar plaats nemen en zag hoe een ontvangstbewijs werd ingevuld betreffende het diamanten-collier en de banknoten tot een bedrag van 17,000 pond sterling. Hij kon niet nalaten zich zelf geluk te wenschen met den goeden afloop van deze poging tot oplichting en bood den inspecteur een geurige havanah, die deze met gepaste vrijmoedigheid aannam.

Zich tot heengaan gereedmakend, sprak hij:

„Het is nu drie uur. Wees precies om zes uur bij mij in Scotland Yard, kamer 32."

„Ik zal stipt op tijd zijn," verklaarde de juwelier.

Zeer beleefd opende hij de deur voor den politie-inspecteur en diens ondergeschikte en hij hoorde hoe deze den chauffeur toeriep:

„Scotland Yard."

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter staat weer eens op het punt om gek te worden.

Hoofd-Inspecteur Baxter was juist, om vier uur in den namiddag, zijn bureau binnengegaan en had den groet van zijn secretaris, inspecteur Marholm, met een onverstaanbaar gebrom beantwoord, daar hij vermoeid, en dus uit zijn humeur was.

Weliswaar niet vermoeid van het vele werken, maar omdat hij met eenige vrienden in de city had geluncht, en de maaltijd wel een beetje overdadig was geweest.

„Is er nieuws?" vroeg hij, zich van zijn overjas ontdoende.

„Geen nieuws van Raffles!" antwoordde Marholm.

Baxter fronste zijn voorhoofd en keek zijn secretaris met woedende blikken aan.

„Wel alle drommels!" riep hij uit. „Ik heb je niet gevraagd, of je nieuws wist van Raffles. Ik ben maar al te blij, dat hij gedurende de laatste maanden niets van zich heeft laten hooren."

„Des te erger," antwoordde Marholm.

„Waarom?" riep Baxter weer. „Wil je mij zenuwachtig maken? Je weet, dat de naam Raffles op mij werkt als een roode doek op een stier. Jarenlang heeft hij mij het leven zuur gemaakt, ik hoop, dat hij nu eindelijk zijn onzalig werk heeft geëindigd."

„Dat geloof ik niet," zei inspecteur Marholm en legde de pen, waarmee hij geschreven had, zorgvuldig naast het document, waaraan hij bezig was.

„Houd nu verder je meening maar voor je en laat mij met rust," beet Baxter hem toe. „Je schijnt mij graag in prikkelbare stemming te brengen."

Inspecteur Marholm onderdrukte een lachje en zei:

„Het zou mij veel aangenamer zijn, als ik elken dag iets van Raffles hoorde.

„In de eerste plaats zorgt hij ervoor, dat de eentonigheid van onzen dienst nu en dan eens wordt verbroken.

„In de tweede plaats voel ik mij gedurende den tijd, waarin we niets van Raffles hooren, altijd onbehaaglijk.

„Tot dusverre volgde op een dergelijke pauze altijd een groote truc van hem. De een

of andere daad, waarvoor gij verantwoordelijk wordt gesteld."

„Zwijg, voor den duivel!" schreeuwde Baxter, „als er iets gebeurt, is het nog vroeg genoeg om ervan te spreken.

„Ik wil nu rust hebben en je moogt mij alleen voor dringende aangelegenheden storen."

Hij begaf zich naar het aangrenzende vertrek, dat voor hem als particuliere rustkamer was ingericht en dat hij speciaal voor nachtdienst gebruikte.

Hier stond een leeren chaise longue, waarop hij ging liggen en weldra insliep.

Terwijl hij rustig sluimerde en inspecteur Marholm verder werkte, werd er aan de deur geklopt. De dienstdoende beambte meldde:

„Juwelier Brill van de firma Gebroeders Brill, Oxfordstraat, wenscht den heer hoofdinspecteur te spreken."

„De hoofd-inspecteur is nu niet te spreken;" gaf Marholm ten antwoord, „breng den man bij mij!"

De beambte verdween en liet den bezoeker binnen.

Na een korte begroeting vroeg Marholm:

„Wat wenscht gij?"

„De hoofd-inspecteur van politie heeft mij persoonlijk op dit uur hier besteld," gaf de heer Brill ten antwoord.

„Zoo?" vroeg Marholm op langgerekten toon, „dan moet ik den hoofd-inspecteur wekken. Is het gewichtig?"

„Zeer zeker," antwoordde de juwelier.

De inspecteur stond op en ging naar de kamer, waar Baxter sliep.

Eerst nadat Marholm hem herhaaldelijk heen en weer had geschud, keek Baxter zijn secretaris slaapdrongen aan en bromde:

„Wat is er? Wat is er gebeurd?"

„Juwelier Brill wenscht u te spreken," antwoordde Marholm.

„Hij moet mij met rust laten," snauwde Baxter. „Ik ken hem niet. Laat hij jou vertellen, wat hij wil."

Hij draaide zich op de andere zijde en wilde doorslapen.

Maar Marholm stiet hem opnieuw aan en zei:

„Je hebt den juwelier persoonlijk hier besteld. De zaak is dringend, naar de man beweert.”

„Ik heb hem niet besteld,” zei de inspecteur op ontevreden toon, „ik ken den man in 't geheel niet. Vraag hem, wat er gebeurd is.”

Marholm verliet de kamer en vroeg den juwelier:

„De hoofd-inspecteur laat u weten, dat er hem niets van bekend is, dat gij hier zoudt komen.”

„Wat?” riep Brill, „wat bezielt mijnheer den hoofd-inspecteur? Drie uur geleden heeft hij mij gezegd, dat ik mij om zes uur naar hem in Scotland Yard, kamer 32, moest begeven.”

Marholm begreep er niets van.

Maar hij dacht, dat de hoofd-inspecteur misschien ten gevolge van groote vermoedigheid de zaak had vergeten en daarom ging hij nogmaals naar zijn chef.

Baxter sliep al weer.

Marholm volgde nu een andere taktiek.

Hij boog zich over den slapende heen en schreeuwde:

„Brand!”

Baxter sprong verschrikt op en vroeg, met slaapdrongen oogen den detective aanzien:

„Brand? Brand? Waar is brand?”

Marholm lachte en zei:

„Juwelier Brill wacht op u.”

„Vervloekt, laat mij toch met rust,” bromde Baxter. „Waar is die vent?”

„Bij mij aan de schrijftafel,” antwoordde Marholm.

Ten gevolge van zijn gestoord middagdutje woedend als een stier, die gejaagd is, stormde Baxter het bureau binnen en riep op barschen toon in de richting van den bezoeker:

„Wat wilt u van mij?”

Juwelier Brill staarde wezenloos den inspecteur aan en antwoordde:

„Van u niets! Ik ken u in 't geheel niet.”

„Als u mij niet kent, hoe durft u mij dan op deze manier lastig te komen vallen en te zeggen, dat ik u persoonlijk heb besteld?”

„Pardon,” antwoordde de juwelier, „ik heb u niet bedoeld, ik wensch den hoofd-inspecteur van politie Baxter te spreken.”

„Wel, nu nog mooier!” riep deze uit. „Maar mijn naam is immers Baxter!”

Juwelier Brill staarde den hoofd-inspecteur met wijd geopende oogen aan.

Eindelijk stamelde hij:

„U — u — u bent — de — hoofd-inspecteur van politie?”

„Ja!” schreeuwde Baxter. „Twijfelt u daar soms aan? Vraag het dan mijn secretaris of mijn beambten!”

De juwelier keek herhaaldelijk van Baxter naar Marholm.

„Gij — gij — gij zaagt er echter — een paar uur geleden geheel anders uit,” hakkelde de man.

„Zijt gij dronken?” schreeuwde Baxter, denkend, dat de man zich een scherts veroorloofde.

„Ik drink niet,” antwoordde de juwelier op beleedigden toon. „Maar het schijnt, dat gijzelf wat op hebt. Gij ruikt er tenminste naar!”

„Zwijg!” beval Baxter. „Waar bemoeit gij u mee?”

De juwelier haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

„Ik bemoei mij evenveel met u als gij dat met mij doet.”

„Als gij hier brutaal wordt,” zei Baxter vinnig, „laat ik u er door mijn beambten uitgooien. Wat wenscht gij eigenlijk van mij?”

„Mijn brillanten, die hier bij u zijn,” antwoordde Brill.

Inspecteur Baxter zette de handen in de zijden en schreeuwde, terwijl hij vuurrood in het gelaat werd:

„Wat wilt gij?”

„Mijn brillanten, die hier bij u zijn!” herhaalde Brill.

„Wat gaan mij uw brillanten aan?” informeerde Baxter.

„O, heel veel. Gij hebt ze in bewaring genomen,” luidde het kalme antwoord.

Baxter hield den adem in.

Dat was meer dan hij kon verdragen.

Die man was ongetwijfeld krankzinnig.

Baxter bedwong zich derhalve, hoewel zijn vingers jeukten om den onbeschaamden kerel eruit te gooien.

„Zeg eens, mijn waarde,” zoo begon hij, „zijt gij al eens in een koudwaterinrichting geweest?”

Juwelier Brill, die zich heel gauw beleedigd gevoelde, keek den inspecteur met een verachtelijken blik aan en antwoordde:

„Neen, ik niet, maar ik zou u raden, eens in een dergelijke inrichting te gaan. Gij schijnt zeer zenuwachtig te zijn.”

De politie-inspecteur werd purperrood.

„Wilt gij een beambte beleedigen?” viel hij uit.

„Beleedig mij niet,” zei Brill kalm, „dan kom ik niet in de verzoeking u te grieven.”

Marholm, die tot nu toe belangstellend naar de beide kemphanen had gekeken, kwam nu naderbij om te trachten klaarheid in de zaak te brengen.

„Wie heeft u hier besteld?” vroeg hij den juwelier.

„Ik zei u reeds,” antwoordde Brill, „de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard, teneinde mij de brillanten weder ter hand te stellen.”

„De man is stapelgek," zuchtte inspecteur Baxter, het hoofdschuddend. „Misschien vertelt hij straks nog, dat ik ze hem ontstolen heb."

„Pardon," antwoordde de juwelier, „ik zal in geen geval beweren, dat u degene geweest is, die zich aan mij als hoofd-inspecteur van politie Baxter heeft voorgesteld."

„Dus ik was het niet?" riep Baxter uit.

„Nee, gij waart het niet!" gaf de juwelier ten antwoord. „Die persoon zag er heel anders uit."

Nu ontwaakte in Baxter de detective. Hij werd wakker.

Met een handbeweging noodigde hij den juwelier uit, plaats te nemen, nam aan de schrijftafel plaats en begon:

„Laat ons eens van voren af aan beginnen. Hier schijnt een misverstand plaats te vinden. Gij zijt de juwelier Brill?"

De gevraagde boog en antwoordde:

„Ik ben James Brill, eigenaar van de juweliersfirma Gebroeders Brill in Oxfordstraat."

„Mooi," zei Baxter, „en men heeft u om zes uur hier besteld?"

„Zoo is het," luidde het antwoord. „Ik moest bij den hoofd-inspecteur van politie, Baxter komen op kamer 32, Scotland Yard."

„Allright," hernam de inspecteur. „Kamer 32 is het vertrek, waarin gij u bevindt, het is een paar minuten over zessen en hoofd-inspecteur Baxter ben ik. Wat wenscht gij van mij?"

„Mijn brillanten!" klonk het uit den mond van den juwelier.

„Welke brillanten?"

„De brillanten, die door een van uw beambten, of liever door twee, ontnomen zijn aan een oplichter, die ze bij mij voor valsch geld heeft gekocht."

„Een van de twee heeft het diamanten sieraad en de bankbiljetten, waarmede de oplichtster mij betaald had, ingenomen en heeft mij een ontvangstbiljet gegeven. Hier is het."

Hij overhandigde Baxter het ontvangen reçu.

Deze nam het aan en bestudeerde de handteekening. Deze was echter onleesbaar, maar omdat het formulier werkelijk afkomstig scheen te zijn uit zijn bureau, kon hij niet zeggen, dat hier sprake was van een mystificatie.

Hij begreep er niets van.

„Bij mij zijn geen brillanten," zei hij ten slotte, „en geen enkele van mijn beambten heeft ze tot op dit oogenblik bij mij ingeleverd."

Nu mengde zich Marholm weer in het gesprek met de opmerking:

„Verschillende van onze beambten zijn nog niet van hun dienst terug. Misschien wordt straks het misverstand nog opgehelderd."

„Dat is heel waarschijnlijk," meende Baxter. „Om welk soort van brillanten gaat het?"

„Om een paarlencollier ter waarde van 14,000 pond sterling, een brillanten broche en twee ringen. Alles te zamen 17,000 pond sterling," legde Brill uit.

„Een reusachtige prijs," meende Baxter, „maar wat drommel, wie van mijn beambten zou de brillanten zoo lang bij zich dragen? Dat is toch onzin. Hoe zag die man er uit?"

„Groot, smal gezicht, slank, zeer elegant gekleed —" beschreef Brill zijn bezoeker.

„En zijn begeleider?" vroeg Baxter.

„Klein, dat wil zeggen van middelbare grootte, nette gestalte, baardeloos, frisch gezicht, blond haar."

De inspecteur van politie Baxter wendde zich tot Marholm en zei:

„Wie van ons kan dat zijn?"

Marholm trok zijn schouders op en antwoordde:

„Ik kan geen oplossing geven, of . . ."

Marholm kwam naderbij, boog zich over zijn chef en fluisterde hem in 't oor:

„Het moest Raffles zijn."

Een wespensteek had geen directere uitwerking kunnen hebben dan deze woorden.

Baxter sprong op, liep een paar maal de kamer op en neer en riep:

„Dat geloof ik niet."

„Zeg liever," zei Marholm, „dat u het niet geloovent wilt."

Na een paar minuten was Baxter in zoverre gekalmeerd, dat hij zich weer tot zijn bezoeker kon wenden met de woorden:

„Ons is van de geheele geschiedenis niets bekend, mijnheer Brill. Ik vermoed, dat ge het slachtoffer zijt geworden van een schurkenstreek. Geen van mijn beambten zou zulke waardevolle voorwerpen zoo lang onder zijn berusting houden, zonder mij daaromtrent eenige mededeeling te doen."

Hier in Scotland Yard zit geen in hechtenis genome dame, ook heb ik geen brillanten voor u in bewaring en evenmin is mij van valsche bankbiljetten iets bekend.

„En wat dit reçu betreft, denk ik dat men zich op de een of andere wijze van een onzer formulieren heeft meester gemaakt en valsche-lijk ingevuld?"

Ik vrees, dat gij bedrogen zijt, meneer Brill."

De juwelier werd doodsbleek. Het verlies was aanzienlijk.

„Dat is niet mogelijk," riep hij uit, „ik kan niet denken, dat gij gelijk hebt!"

„Gij zult het toch moeten aannemen," zei Baxter.

Op dit oogenblik kwam de dienstdoende beampte binnen en overhandigde den hoofd-

inspecteur een brief, die een loopjongen juist gebracht had.

Uit zijn humeur over deze stoornis, scheurde Baxter hem open. Een visitekaartje viel in zijn handen, dat hij, nauwelijks gelezen, met een vloek op den grond slingerde.

„Wat is er?" vroeg Marholm.

„Daar hebben wij de oplossing," riep Baxter uit, „John Raffles zendt ons zijn visitekaartje en draagt ons op, den juwelier Brill weer aan zijn brillanten te helpen. Een onbeschaamdheid zonder weerga."

De juwelier, die deze woorden mee aangehoord had, trad naar de beide beambten toe en zei:

„Gij noemdet daar juist den naam Raffles. Geloof u, dat hij het was, die mij met de juweelen heeft bedrogen?"

„Juist," antwoordde Marholm, „het is Raffles. Ik geloof niet, dat het iemand, wien ook, gelukken zal, hem de sieraden weer afhandig te maken."

„Hoe zag die man er uit?" vroeg nu Baxter, „hoe had hij zich vermomd?"

„Hij verscheen als dame. Blonde pruik, grijs zijden mantel, donkerblauwe rok, zijden blouse en een parasol. De handschoenen waren parelgrijs."

„Schrijf het signalement op, Marholm," beval Baxter, „geef het direct op aan alle politieposten. De detectives moeten op straat scherp op zulk eene dame letten, want het zou kunnen zijn, dat Raffles in dit costume een nieuwen truc trachtte uit te voeren."

„Ik zou dat bevel niet geven," antwoordde Marholm, „het zou eene massa onaangenaamheden voor u ten gevolge kunnen hebben."

„Bemoei je daar niet mee en doe, wat ik je beveel!" riep Baxter.

De juwelier, die niet wist, wat hij hier verder nog zou doen, nam afscheid en Baxter uitte op beleefden toon zijn leedwezen. Baxter nam aan zijn schrijftafel plaats en dacht na over het signalement, dat de juwelier hem had gegeven.

Hij had de onaangename gewaarwording, alsof deze zaak hem meer aanging dan hem lief was.

Marholm keek naar het peinzende gelaat van zijn chef en daar hij niet kon nalaten dezen man, die volgens Marholms overtuiging alleen door protectie de betrekking van hoofdinspecteur van politie had gekregen, te plagen, zei hij:

„Gedurende uw afwezigheid is een zekere mijnheer Webster hier geweest om te vragen, of gij al weer in dienst waart.

Toen ik dit bevestigde, meende hij, dat het nachtelijke verlof u niet goed bekomen was.

„De blonde dame was u waarschijnlijk niet meegevallen," zei hij.

Baxter fronste het voorhoofd en keek zijn secretaris met woedende blikken aan.

„Wat is dat voor nonsens?" vroeg hij. „Wat voor een blonde dame? Ik ben met geen enkele dame in gezelschap geweest."

„Maar Mister Webster zei het toch. Hij dacht dat gij een ontmoeting hadt gehad met den echtgenoot van die dame."

„Zwijg!" bulderde Baxter, „ik wil er niet van hooren!"

Marholm lachte ironisch.

„Ik geloof toch wel, dat die blonde dame u moet interesseeren!" zei hij.

Nu keek Baxter zijn secretaris met onzekeren blik aan.

Hij voelde plotseling den bodem onder zich wankelen.

Zou Marholm soms iets weten van zijn nachtelijk avontuur in Holbornstreet?

Duivels! Dat kon hem zijn betrekking kosten, hier moest dus gehandeld worden.

„Ik begrijp je niet, Marholm," zei hij, „zelfs al was ik in gezelschap van een dame geweest, wat heeft dat dan volgens jouw meening met deze zaak te maken?"

Een langgerekt, veelbeteekenend „Wel" van Marholm volgde, hij keek eenige oogeblikken met bijzondere belangstelling naar de tabakswolken van zijn pijp en antwoordde:

„Ik weet het niet. Hier bij den juwelier Brill was het een blonde jongedame en wel, naar wij nu begrijpen, de assistent van Raffles, en bij jou was het eveneens een blonde dame. Ik zou als detective alles durven verwedden, dat het niet de echtgenoot van de dame was, met wien gij een ontmoeting hebt gehad, maar Raffles."

Inspecteur Baxter keek zijn secretaris met open mond aan.

Zijn hand omknelde krampachtig de leuning van zijn stoel en met een blik vol ontzetting staarde hij naar Marholm.

Daarop stamelde hij:

„Maar — dat — zou immers — de grootste brutaliteit zijn — die men mij kon aandoen!

„Als je werkelijk gelijk hebt, schiet ik dien kerel bij de eerstvolgende gelegenheid een kogel door de hersens."

Marholm lachte.

„Daartoe is in de eerste plaats noodig, dat we hem hebben. Maar gij hadt het zeldzame geluk, hem te hebben, zonder dat gij het weet."

„Hij maakt mij gek, die man," kermde Baxter, zijn hoofd met beide handen vasthoudend. „Ik word werkelijk krankzinnig, als dit alles waar is."

Marholm legde vertrouwelijk zijn hand op den schouder van zijn chef en zei:

„Heb je veel slaag gehad?"

Een nieuwe blik vol ontzetting trof den detective.

Nu werd het den inspecteur duidelijk, dat zijn secretaris meer wist dan hij kon vermoeden.

„Ik zweer je," riep Baxter, „dat niemand mij heeft aangeraakt. Ieder, die het gewaagd zou hebben, was een kind des doods geweest."

„Nu, nu," lachte Marholm en de spottende uitdrukking op zijn gelaat deed Baxter alle kalmte verliezen. „Ik heb bewijzen van het tegendeel."

Woedend sprong Baxter op en stiet den stoel omver, zoodat deze op den vloer viel.

„Wat vermeet jij je," barstte hij los. „Wil jij je superieur van lafhartigheid beschuldigen? Wil je deze woorden onmiddellijk terugnemen? Zal je.... of ik bega een ongeluk aan je!"

Met woedende oogen keek Baxter Marholm aan.

Maar deze bleef kalm.

Op hem maakte de razende en scheldende inspecteur geen indruk meer.

Hij was voor hem niets anders dan een dondermachine, die achter de schermen een kunstmatig onweer voorstelt.

„Ge zult opnieuw ziek worden, Baxter," zei hij kalm. „Wind je toch niet zoo op. Ge moet een beetje meer op uw gezondheid letten."

„Ja, dat is waar!" zuchtte Baxter, die altijd allerlei denkbeeldige kwalen had. „Wat moet ik doen?"

„Dat weet ik ook niet," antwoordde Marholm, schouderophalend.

„Jij weet nooit iets!" barstte Baxter opnieuw los, „jij bent een geboren idioot. Alleen uit domheid ben je detective geworden."

„Zeker," lachte Marholm, „ik neem een voorbeeld aan mijn chef."

De hoofd-inspecteur zuchtte diep, tilde den stoel weer op en nam erop plaats

Met Marholm schoot hij niet op, die was hem te slim.

Om echter uiting te geven aan zijn woede, sloeg hij eensklaps met de vuist op de schrijftafel, zoodat de inkt uit den koker spatte en schreeuwde:

„Weet je, hoe de collega's en de misdadigers van Eastend je noemen?"

„Jawel," gaf Marholm lachend ten antwoord, „de Vloo — —"

„Juist," riep Baxter uit, „de vloer en jij bent een echte vloer! Door jouw vervloekte steken verstoort je dag en nacht mijn rust. Men moest je kunnen dooddrukken."

„Komaan," zei Marholm schaterend van lachen, terwijl hij zijn armen uitbreidde, „druk de vloer aan je hart. Ik vind alles goed, wat mijn chef wenscht."

Slechts op één enkel gebied hebben wij verschil van meening, namelijk waar het betreft:

Raffles!" — —

„Zwijg!" schreeuwde Baxter, hem in de rede vallend.

„Raffles! De duivel moge jou en hem halen."

„Raffles hebt je altijd, als je het zelf niet weet. En als je hem te pakken hebt en het wèl weet, dan kun je hem niet vasthouden!" filosofeerde Marholm.

„Ik zal nog krankzinnig worden!" kermde Baxter en met een wanhopigen blik, als iemand, die werkelijk op het punt is om zijn verstand te verliezen, verzocht hij Marholm hem een glas water te halen.

Marholm ging naar een kast, opende deze en nam er een groote flesch brandewijn uit.

Daarop schonk hij een glas vol en gaf dit aan zijn chef, die het in één teug leegdrank en daarna met zichtbare verlichting sprak:

„Hè, dat doet iemand goed!"

Nu nam Marholm eveneens een glas vol en de vrede was weer geteekend tusschen chef en secretaris.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Raffles als detective.

Omstreeks dienzelfden tijd begaf Raffles zich naar het schip, dat nog steeds in een der dokken aan de Theems lag om den ouden bediende van Lord Landsdale te halen en begaf zich met den man naar diens meester.

De ongelukkige, die de laatste dagen op het schip in stille wanhoop had doorgebracht, wilde absoluut niet weer naar den Lord terug. De Groote Onbekende had al zijn overredingskracht moeten aanwenden om hem daartoe over te halen.

„Wacht hier in de vestibule,” zei Raffles tot zijn beschermeling, toen zij in de woning van den lord waren aangekomen, „totdat ik alles met Lord Landsdale heb besproken.”

Daarop begaf hij zich naar de studeerkamer, waarheen de lakei hem voorging.

„Ik breng u een goede tijding,” zei Lord Lister tot Lord Landsdale, toen hij tegenover dezen stond, „de zaak is beter afgelopen dan ik dacht.”

„Brengt gij mij inderdaad het collier terug?” vroeg mylord.

„Ik kan het u teruggeven, mijn beste Lord,” antwoordde Raffles, „maar ik doe dit slechts onder één voorwaarde.”

„En die is?” vroeg lord Landsdale.

„Indien gij het diamantcollier van mevrouw uw echtgenoot terug wilt hebben, dan moet gij mij duizend pond sterling in handen geven voor de armen van Londen.”

„Met genoegen,” klonk het antwoord, „het collier is 15 à 16000 pond sterling waard. Ik ben dus gaarne bereid, die som aan u te betalen.”

„Wees dan zoo goed, mij een chèque te geven.”

Lord Landsdale nam aan zijn schrijftafel plaats en wilde het formulier invullen.

Voordat hij er toe overging, wendde hij zich eerst nog eens tot Raffles.

„Mag ik mij een vraag veroorloven, lord Talhome?” vroeg hij.

„Zeker, zeker,” zei Raffles, een sigaret uit een doos, die op tafel stond, aanstekend.

„Ik twijfel geen oogenblik aan uw woorden,” hernam Lord Landsdale, „ik ben er stellig van overtuigd, dat gij mij het diamantcollier weer

ter hand zult stellen, maar ik zou er zeer veel belang in stellen om te weten, op welke wijze gij in het bezit zijt gekomen van het sieraad.”

De Groote Onbekende deed een paar flinke trekken aan zijn sigaret, liet de asch op een gouden aschbakje vallen, dat op de schrijftafel stond en antwoordde:

„Ik veronderstel, Lord Landsdale, dat gij evengoed als iedereen in Londen reeds eenige jarenlang de eigenaardige en interessante sport van iemand uit onzen stand volgt.”

Lord Landsdale dacht even na.

„Bedoelt gij soms Raffles?” vroeg hij daarna.

„Ja, ik bedoel John Raffles of Lord Lister, zooals zijn familienaam is.”

Met een plotseligen ruk keerde Lord Landsdale zich om, keek zijn bezoeker scherp in de oogen en vroeg:

„Kent gij — den — den — dezen sportsman?”

De Groote Onbekende glimlachte en antwoordde op denzelfden toon:

„Ja, Lord Landsdale, ik ken den — den — dezen sportsman zoo goed als mij zelf!”

„Drommels, mylord!” riep Lord Landsdale, „hoe komt gij aan die kennismaking?”

„Op de allereenvoudigste wijze,” klonk het uit Raffles' mond, „ik ben met hem groot gebracht!”

Hoofdschuddend keek lord Landsdale naar zijn bezoeker, totdat hij eindelijk zeide:

„Als ik goed begrijp, kent gij hem dus reeds sinds uw jeugd.”

„Vanaf mijn geboorte,” lachte Raffles.

„Vanaf uw geboorte?” herhaalde de Lord, „maar hebt gij dan dezelfde min gehad of zijt gij samen opgegroeid, of — ik begrijp er niets van!”

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij haalde uit zijn borstzak het in zijdepapier verpakte diamantcollier van de Lady, nam het uit zijn omhulsel en liet de prachtige steenen spelend door zijn vingers glijden.

Met wijdgeopende oogen keek Lord Landsdale naar het teruggevonden kleinood.

„Ziet gij, Lord Landsdale, ter wille van dit collier had een mensch bijna het leven inge-

boet en wie weet, aan hoeveel menschen deze steenen het leven reeds hebben gekost.

„Aan bijna elken steen van deze kostbare sieraden, waarmede onze dames zich tooien, kleeft een misdaad, dikwijls zelfs een moord.

„Meermalen wensch ik, dat de duivel deze steenen niet in het binnenste van onze aarde had gezaaid.

„Maar ik doe alle moeite om zooveel mogelijk er toe bij te dragen, de ellende, welke zij in het leven riepen, te verzachten en den vloek, die op hen rust, weg te nemen.

„Ik geef niet om diamanten. Zij hebben voor mij niet meer waarde dan kiezelsteenen.

„De sigaret, die ik rook, is mij meer waard dan de betooverende glans van die steentjes.

„Zonder één oogenblik te aarzelen zou ik ze in de Theems werpen, als ik daarmede het leven van een enkelen ongelukkige zou kunnen redden.

„Neem de steenen in ontvangst, die zonder mijn toedoen voor eeuwig voor u verloren zouden zijn geweest. Maar opdat gij zult weten, aan wien gij ze te danken hebt, moet gij eens lezen, wat er op het kleine gouden plaatje staat, dat aan den ketting is bevestigd.”

En Lord Landsdale las:

Geschonken aan Lord Landsdale door John Raffles.

Met ingehouden adem staarde Lord Landsdale naar deze woorden.

Toen wendde hij zich tot Raffles en vroeg:

„Moet ik daaruit begrijpen, dat gij John Raffles zijt?”

Raffles haalde de schouders op.

„Gij moogt aannemen wat gij wilt, mylord. Alleen wil ik U dit zeggen, dat ik niet Lord Talhome ben, zooals ik mij aan U heb voorgesteld. Wie ik wel ben, dat heb ik U zoeven uiteengezet, door U mijn levensopvatting te verklaren. Wat doet mijn naam er toe, niet waar?”

Eerst scheen het, alsof Lord Landsdale van plan was, op te staan en zich eenige schreden van zijn bezoeker te verwijderen, alsof hij eenige aanraking met dezen vreesde. In het volgende oogenblik echter stak hij Raffles vol bewondering de hand toe en zei:

„Ik dank u, Lord — Lord Lister!”

Raffles drukte die hand en begon te lachen.

„U ziet wel, mylord, dat ik het geen schande vind, dat U mij dien naam geeft. We zullen in het midden laten of die naam mij toekomt. En wat dat bedanken betreft, dat is volstrekt niet noodig, het was niet om der wille van de

diamanten, dat ik het collier redde uit de handen van dien schurk van een juwelier, maar ter wille van het leven van uw bediende.

Als gij mij nu nog eens de hand wilt reiken om mij er voor te danken, dat ik een mensch heb gered, die door een misdaad in den dood zou zijn gedreven, dan wil ik die hand aannemen.”

De Lord trok zijn hand niet terug, maar stak ze nogmaals uit en zei:

„Ik dank u, Lord Lister, dat gij dien armen man het leven hebt gered!”

„Bravo!” riep Raffles uit, „dat is ware adell! Haal den armen drommel hier; hij wacht in de vestibule en zeg hem, dat gij hem vergiffenis vraagt voor uw onrechtmatige verdenking.”

Raffles zag, hoe bij deze woorden de trots van den Lord boven kwam.

Maar weldra zegevierde de edel denkende mensch in hem en hij riep den bediende, die vol spanning wachtte, binnen.

Aarzelend kwam de ongelukkige de kamer binnen.

„Ik bied u mijn verontschuldiging aan,” zei Lord Landsdale, „omdat ik u onrechtvaardig heb verdacht. Gij zijt een eerlijke kerel en ik verzoek u in mijn dienst te willen blijven.”

Hij reikte den ouden bediende de hand, welke deze vol eerbied aan zijn lippen bracht.

Daarop gaf hij den man een wenk om heen te gaan.

Nu stond Raffles op en, terwijl hij Lord Landsdale zijn hand toestak, zei hij:

„Adieu, mylord, het is mij zeer aangenaam geweest uw kennis te maken. Ik moet nu afscheid nemen en het is zeer waarschijnlijk, dat ge mij nimmer meer terug ziet, ten minste niet in deze gedaante. Zooals U natuurlijk bekend is, behoor ik nu juist niet tot de vrienden van de politie, zoodat ik dus altijd de noodige voorzorgsmaatregelen in acht moet nemen, dat men mij niet vindt.

„Het is niet, omdat ik U ook maar in het geringste wantrouw, maar ik meen er goed aan te doen, mijn taak hier als geëindigd te beschouwen. En toch is ze dat nog niet. Ik heb echter iemand gevonden, die ik geheel en al op de hoogte heb gebracht van een en ander en die de zaak verder zal afwikkelen.

Maar daarvoor heb ik óók uw hulp noodig. Wilt U zoo goed zijn morgenochtend, om elf uur ongeveer, bij den juwelier Brill te zijn? Daar zult U iemand vinden, die ge zeer goed kent en die mijn werk, dat ik hierbij laat schieten, verder ten uitvoer zal brengen.

Die juwelier moet voor de gemeene daad, die hij tegen uw bediende wilde volvoeren, worden gestraft.

„Daarvoor verzoek ik voor het laatst uwe hulp.“

Lord Landsdale had Raffles' hand gegrepen, hij drukte deze hartelijk en antwoordde:

„Ik zal mij stipt om elf uur bij juwelier Brill bevinden.“

Nogmaals drukten zij elkaar de hand en de Groote Onbekende verliet het huis.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Zoo dichtbij en toch zoo ver.

Precies om elf uur bevond Lord Landsdale zich den volgenden morgen voor den winkel van juwelier Brill en ontmoette daar Raffles, in wiens gezelschap zich een beeldschoone jonge dame bevond.

Lord Landsdale had reeds onmiddellijk toen hij uit zijn auto stapte het tweetal voor den winkel zien staan. Hij herkende Lord William Aberdeen, in welke gedaante Raffles zich weer gemetamorfoseerd had, direct, daar deze vice-president was van de Windsor Club, waarvan hij het voorzitterschap bekleedde.

Hij wist echter niet, dat deze edelman het was, die van Lord Lister de noodige instructies gekregen had. Maar Raffles stelde Lord Landsdale daar onmiddellijk van op de hoogte en bracht hem ook in kennis met de jonge dame aan zijn zijde.

Hij stelde haar voor als Miss Hurryup.

Lord Landsdale boog beleefd en daarop ging hij op Raffles' verzoek den winkel binnen om den juwelier nadere opheldering te vragen omtrent de geschiedenis met het diamanten-collier.

Juwelier Brill ontving den Lord met koele afgemetenheid en vroeg naar diens wensch.

„Gij zult wel begrijpen, mr. Brill, voor welke zaak ik hier kom,“ zei Lord Landsdale.

„Waarschijnlijk die zaak met uw misdadigen bediende,“ antwoordde de juwelier. „Hopelijk hebt gij dat sujet zonder veel plichtplegingen gevangen laten nemen.“

De aderen op het voorhoofd van Lord Landsdale zwollen op tot koorden.

Zijn oogen vlamden van eerlijke woede.

„Nee,“ antwoordde hij op barschen toon, „ik heb gelukkig zoo niet gehandeld tegenover een onschuldig, eerlijk mensch!“

„Onschuldig? — Onschuldig?“ vroeg de

juwelier, „wilt gij daarmee soms zeggen, dat ik medeplichtig ben aan den diefstal?“

„Ja!“ klonk een metalen stem bij de voordeur van den winkel en juwelier Brill keek in het gelaat van Raffles!

Een oogenblik verbleekte hij, maar onmiddellijk herwon hij zijn koelbloedigheid en vroeg:

„Wat wilt gij?“

De kalmte, waarmee de juwelier deze woorden sprak, verbaasde zelfs Raffles.

Hij trad naar de toonbank en, terwijl hij den man scherp aankeek, vroeg hij:

„Ik denk, dat gij mij wel kent?“

Juwelier Brill veinsde groote verbazing.

„Zou ik u kennen? Ik weet niet, dat ik u ooit in mijn leven heb gezien. Ik verzoek u, mij te verklaren, waarom gij op een dergelijke beledigende wijze mijn winkel binnenkomt.“

Raffles' vingers jeukten om den koelbloedigen schurk een oorvijs te geven.

Maar hij bedwong zijn woede.

„Uw ontkennen helpt u niet, juwelier Brill,“ zei hij. „Gij hebt een domheid begaan en zijt erin gevlogen, toen gij u naar politieinspecteur Baxter van Scotland Yard hebt begeven. Dat wil zeggen, gij meendet uw brillanten terug te krijgen en hebt inplaats daarvan mijn vriend een paar onpartijdige getuigen van uw daad bezorgd.“

„Overigens was uw plan zeer goed bedacht.“

Hij zelf had immers op straat den bediende bestolen kunnen hebben — en daarmee hadt gij de schuld op hem kunnen schuiven. Maar dat is mis, mijn waarde juweelendief!

Er zijn getuigen, dat de brillanten van Lord Landsdale bij u zijn gekocht!“

Nu was het gedaan met de koelbloedigheid van den juwelier.

John Raffles had hem doorzien.

Een vale bleekheid trok over zijn gelaat.

Maar een laatste poging tot redding wagen-
de, zei hij:

„Ik wil toegeven, dat er een verwisseling
plaats heeft gehad in mijn reparatiewerk-
plaats. Ik heb het te laat ontdekt en vreesde,
de schade te moeten bijpassen.”

„Nee!” riep Raffles lachend uit, „dan hadt
gij Lord Landsdale niet eerst uw leugens moe-
ten vertellen, maar, zooals een eerlijk mensch
betaamt, de waarheid moeten bekennen. Lord
Landsdale zal wel weten, welken schurk hij
moet laten gevangen nemen.”

Juwelier Brill werd beurtelings bleek en
rood.

Nu kreeg de zaak een bedenkelijk karakter
voor hem. Het begon gevaarlijk te worden.

Hij vertrok zijn gelaat tot een smeekende,
deemoedige uitdrukking en zei:

„Lord Landsdale zal een eerlijk, oud koop-
man niet gevangen laten nemen.”

„Schurk,” viel Raffles hem in de rede.

„Dat zal ik wèl doen,” voegde Lord Lands-
dale er aan toe.

„Heb medelijden,” smeekte de juwelier, „ik
ben bereid u alle schade te vergoeden, en ver-
zoek u tegelijkertijd om dien dief daar — en
hij wees op Raffles — gevangen te laten ne-
men. Hij heeft mij het diamantcollier door een
gemeene truc ontstolen.”

Lord Landsdale hief zijn hand op als om
den juwelier een slag te geven en riep vol
toorn uit:

„Dat lieg je schurk,” riep Lord Landsdale
uit. „Dat lieg je! Deze heer is mijn vriend en
heeft mij verklaard hoe en op welke wijze hij
bij deze zaak is betrokken, maar zelfs al zou
hij het wèl geweest zijn dan nog. . . .”

Maar John Raffles hield den arm van Lord
Landsdale tegen en liet hem niet uitspreken.

„Hij zal gestraft worden, Lord Landsdale,
en veel gevoeliger dan door een oorvijs. Jou
nietswaardige kerel, we zullen je laten kiezen.

Of je geeft Lord Landsdale een cheque van
5000 pond sterling, die de Lord kan aanwen-
den ten behoeve van de Vereeniging voor on-
dersteuning van arme, zieke actrices, of je
vliegt voor een paar jaar achter de tralies. Wij
geven je vijf minuten bedenktijd.”

Juwelier Brill dacht eenige seconden na,
daarop vroeg hij toestemming om zich naar
zijn kantoor te mogen begeven, teneinde met
zijn bediende na te rekenen of hij de gevraag-
de som zou kunnen betalen.

Raffles stond dit toe en de juwelier ver-
dween.

„Waarom wenscht gij, dat ik het geld voor
arme actrices zal gebruiken?” vroeg lord
Landsdale aan Raffles.

„Heel eenvoudig, Lord Landsdale,” ant-
woordde deze. „De brillanten en andere kost-
baarheden zijn de valstrikken, waardoor de
meeste actrices tot ellende en armoede worden
gebracht.

In vurig verlangen naar opschik verliezen
zij vaak haar onschuld, en menschen als Brill
worden daardoor rijk. Ik houd ervan, de
slachtoffers van een huichelachtige moraal ge-
lukkig te maken.

„Bovendien weet ik, dat ik door dit te vra-
gen volkomen in overeenstemming handel met
de zienswijze van Lord Lister, of John Raf-
fles, als gij liever hebt, dat ik hem aldus noem.”

„Een nobele sport,” zei Lord Landsdale, „bij
hem vergeleken komt men zichzelf voor als een
boom, die geen vruchten draagt.”

„Hij doet slechts zijn menschen plicht,”
legde Raffles uit, „en moet helaas daarvoor
dikwijls in conflict komen met de zoogenaam-
de wetten.”

Nauwelijks was juwelier Brill in zijn kan-
toor gekomen of zijn wraakzucht dreef hem tot
een wanhopige daad.

Hij wilde het uiterste beproeven.

Haastig nam hij de telefoon op en vroeg
aansluiting met Scotland Yard.

Het geluk was hem dienstig.

Baxter antwoordde hem zelf.

„Hier Brill,” antwoordde de juwelier opge-
wonden, doch zacht, „kom dadelijk hier; er
bevindt zich in mijn winkel een zoogenaamde
heer, die zich uitgeeft voor een vriend van
John Raffles, maar ik weet bijna zeker, dat
het Raffles zelf is!”

„Wat?” schreeuwde Baxter, „is dat een
feit? — Vergist gij u niet?”

„Nee, nee, kom zoo snel mogelijk, voor hij
mijn huis verlaat,” hernam Brill en hing den
hoorn aan den haak.

Als een aeroplane schoot Baxter van de
telefoon naar Marholm toe:

„Alles alarmeeren! Raffles is in de zaak van
juwelier Brill!”

Marholm stak bedaard zijn korte tabakspijp
in den mond en blies een dikke rookwolk uit,
antwoordend:

„Vreemd, dat je dat zooveel genoeg doet.”

Baxter staarde Marholm aan, alsof hij aan
diens verstand twijfelde.

„Ben je gek, Marholm?” vroeg hij.

„Ik hoop het niet, maar ge denkt het zelf
immers altijd te worden,” klonk het antwoord.
„Misschien vindt gij er bij juwelier Brill aan-
leiding voor.”

Marholm glimlachte veelbeteekenend.

Baxter echter was als door den duivel beze-
ten. Hij trok zijn overjas van den kapstok en
riep:

„Doe dadelijk wat ik zei, alle beschikbare krachten oproepen!”

Marholm stond op en liep op zijn gemak de kamer uit.

Met woedende blikken keek zijn chef hem na.

Eenige minuten later reden twee met detectives volgepropte auto's Oxfordstreet in.

De juwelier was intusschen naar den winkel teruggekeerd en had Lord Landsdale de cheque gegeven.

Brand, die aan Lord Landsdale als Miss Hurryup was voorgesteld, zat gedurende de onderhandeling zich te vervelen in zijn stoel en keek naar de voorbijgangers.

Op het oogenblik, dat de Lord en Raffles aanstalten maakten om den winkel te verlaten, schrok de secretaris en wilde uit zijn stoel opspringen.

Hij had inspecteur Baxter herkend, die, gevolgd door Marholm en verscheidene andere beambten, de deur openstiet en riep:

„In naam der wet verklaar ik — —”

Verder kwam hij niet. (*Zie titelblad.*)

Met groote oogen staarde hij de hem welbekende dame, alias Charly Brand, aan, die in zijn verbeelding als beschermengel van Raffles optrad.

Het vertrek begon plotseling voor zijn oogen rond te draaien, zijn knieën knikten en Marholm moest hem ondersteunen.

„Hallo! mijn waarde inspecteur!” riep Raffles uit. „Wat is er voor nieuws? Wilt gij uw portefeuille terug komen halen?”

Baxter begreep direct, wat Raffles bedoelde.

De portefeuille met de ontelbare, hem compromitteerende liefdesbrieven kon hem zijn baantje kosten, als zijn superieuren ze in handen kregen.

Verbaasd keken de beambten hun chef aan.

Alleen Marholm had hetzelfde merkwaardige glimlachje op zijn gelaat als altijd.

„Wat moet dat beteekenen?” vroeg Lord Landsdale.

Raffles lachte vergenoegd.

„Onze goede inspecteur van politie heeft mij blijkbaar voor Raffles aangezien!” zei hij.

„Ja, ja, zoo is het!” stamelde Baxter. „Een vergissing....!”

„Gij zijt zenuwachtig, inspecteur Baxter,” zei Raffles, terwijl hij hem op den schouder klopte. „Ik zal u tegen den avond de portefeuille op uw bureau bezorgen. Tot weerziens, inspecteur!”

Daarop verliet hij met Lord Landsdale en Brand den winkel.

Beleefd maakten de voor de deur staande detectives plaats voor de deftig gekleede heeren en hun dame, terwijl in den winkel hun chef wanhopig voor zich uitstaarde.

Marholm gaf bevel, naar Scotland Yard terug te keeren en de beambten verlieten den winkel.

Toen zij weg waren, stopte Marholm zich een versche pijp en met welbehagen rookend, zei hij:

„Ik waarschuwde u immers, Baxter! Nu hadt je Raffles en je hebt hem weer niet in hechtenis kunnen nemen. Zeer merkwaardig voor dengene, die niet weet, wat hiervan de reden is.”

„Ik word gek,” kermde Baxter. „Wat weet jij er dan van?”

„De geschiedenis van een verlof, een blonde dame en een portefeuille!” mompelde Marholm met een knipoogje.

Baxter stopte zijn ooren dicht en haastte zich huiswaarts.

Marholm echter vlijde zich behagelijk op den breeden ruststoel van zijn chef in Scotland Yard en ging een dutje doen.

De volgende aflevering (No. 548) zal bevatten:

„DE DIAMANTENKONINGIN”.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885